

COO
BOO

· · · KNIHA TRETIA · · ·

TEMNÁ KRÁSA

KRONIKY POZOSTALÝCH

MARY E. PEARSONOVÁ

Temná krása

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.sk

Mary E. Pearsonová

Temná krása – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

•• KNIHA TRETIÁ ••

TEMNÁ KRÁSA

KRONIKY POZOSTALÝCH

MARY E. PEARSONOVÁ

COO
BOO

Vyšlo s podporou Literárneho fondu.

Copyright © 2016 by Mary E. Pearson

Map © 2016 by Keith Thompson

Jacket art and photography © 2016 by Jonathan Barkat

Background images © Neiron Photo/Shutterstock.com, Alessandro Guerriero/Shutterstock.com, Luis Louro/Shutterstock.com, and CanStockPhoto

Jacket design by Rich Deas

Translation © Ján Litvák, 2018

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0749-7

ISBN e-knihy 978-80-566-0854-8 (1. zverejnenie, 2018)

*Pre Rosemary Stimolovú,
ktorá plní sny*

Koniec cesty. Prísľub. Nádej.

Miesto spočinutia.

Ibaže stále nie je na dohľad a noc je chladná.

Vyjdí z temnoty, dievča.

Vyjdí tam, kde ťa môžem vidieť.

Niečo pre teba mám.

Držím ju. Krútim hlavou. Jej srdce sa mi trepoce pod dlaňou.

Sľubuje oddych. Sľubuje jedlo.

A ona je unavená a hladná.

Vyjdí.

Vie však, že je to trik, a tak zostáva so mnou.

Nemáme nič okrem temnoty. Len tá nás udrží v bezpečí.

Gaudrelina posledná vôľa

PRVÁ KAPITOLA

Temnota bola nádherná. Bozk tieňa. Nežné poláskanie mesačného svitu. Vždy bývala mojím útočiskom, miestom, kam som mohla uniknúť, nech už som sa pri svetle hviezd zakrádala na strechu, alebo von do polnočných uličiek, kde som mohla byť s bratmi. Temnota bola mojím priateľom. Prinútila ma zabudnúť na svet, v ktorom som prebývala, a pozývala ma do sna o inom.

Prepadala som sa do nej hlbšie, hľadala v nej útechu, až ma náhle prebral sladký šepot. V priezračnej temnote žiaril len kosáčik zlatého mesiaca, plával, hojdal sa, stále sa pohyboval, stále sa mi vzdával. Jeho premenlivé svetlo ožarovalo lúku. Rozjarilo ma to. Videla som Walthera, ako tancuje s Gretou. Hneď za nimi sa krútila Aster v rytme hudby, ktorú som počula len vzdialene, a okolo pliec jej poletovali dlhé vlasy. To už je Sviatok vykúpenia? Aster na mňa zavolala: *Tak rýchlo, slečna, už podte!* Okolo vírili sýte farby: iskriace hviezdy sčerveneli; okraje mesiaca sa rozpili do čiernej oblohy ako navlhnutý cukor, temnota sa prehĺbila. Teplá. Ústretová. Nežná.

Až na to šuchnutie, ktoré sa premenilo na rytmické trasenie. Opakované. Naliehavé.

Zostaň.

Ten hlas sa nevzdával. Bol chladný, jasný, ostrý.

Vydrž.

Široká tvrdá hrud', a keď sa moje oči pomaly otvorili, aj zahmlený dych, hlas, ktorý zo mňa ďalej sťahoval prikrývku a pripomínal mi bolesť takú otupujúcu, že som takmer nemohla dýchať. Desivo jasné záblesky, pichanie, ktoré silnelo, a potom, keď už som to nemohla vydržať, zase ustúpilo.

Opäť temnota. Vábila ma k sebe. Už nijaký dych. Už nič.

V polovici cesty medzi dvoma svetmi sa mojím blúznením predral okamih precitnutia.

Tak takto vyzerá zomieranie.

LIA!

Chlácholivá temnota už zase mizla. Hrejivé teplo sa zmenilo na neznesiteľnú páľavu. Ozvali sa ďalšie hlasy. Ostré. Výkriky. Hlboké. Príliš veľa hlasov naraz.

Svätynia. Som späť vo Svätyni. Vojaci, guvernéri... Komizar.

Pokožka mi horela, planula, páčila ma. Pokožka vlhká od horúčavy.

Lia, otvor oči. Okamžite.

Príkazy.

Našli ma.

„*Lia!*“

Viečka mi prudko vyleteli hore. Miestnosť sa krútila, oheň a tieň, záblesky a tváre. Obklopovali ma. Chcela som sa odtiahnuť, ale páľčivá bolesť mi opäť vyrazila dych. Pohľad sa mi rozmazal.

„*Lia, nehýb sa...*“

A potom mätež ďalších hlasov. *Preberá sa. Držte ju. Nedovoľte jej, aby sa nadvibla.*

Donútila som pľúca slabo vydýchnuť a oči mi zaostriili. Rozhliadla som sa po tvárach okolo seba. Guvernér Obraun a jeho gardisti. Takže to nebol sen. Dostihli ma. Potom mi niečia ruka jemne naklonila hlavu.

Rafe.

Kľáčal pri mne.

Pozrela som sa po ostatných a rozpamätala sa. Guvernér Obraun a jeho muži bojovali na našej strane. Pomohli nám ujsť. Prečo? Pre-

tože to sú Džeb a Tavish.

„Guvernér,“ zašepkala som. Bola som príliš slabá, než aby som dokázala vysloviť ešte niečo.

„Sven, vaša výsosť,“ opravil ma a pokľakol na koleno. „Prosím, volajte ma Sven.“

To meno mi bolo povedomé. Počula som ho v tých horúčkovitých zahmlených okamihoch. Rafe ho oslovoval Sven. Znova som sa rozhladla, snažila som sa zorientovať. Ležala som na prikrývke na zemi. Zakrytá huňami, ktoré páchli od koní. Bola som prikrytá sedlovými huňami.

Pokúsila som sa zdvihnúť jednu ruku a telom mi znovu prenikla mučivá bolesť. Klesla som späť a celá miestnosť sa so mnou rozkrútila.

Musíme tie broty vybrať.

Je príliš slabá.

Celá horí. Tá horúčka ju ešte viac oslabí.

Rany sa musia vyčistiť a zžašíť.

Dievča som ešte nezašival.

Telo ako telo.

Počúvala som ich dohadovanie a potom som si spomenula. Malich ma trafil. Jedným šípom do stehna a druhým do chrbta. Naposledy som si vybavovala, že som na brehu rieky, Rafe ma dvíha do náručia a jeho chladné pery sa tlačia k mojim. Koľko času odvtedy prešlo? Kde sme teraz?

Je dosť silná. Urob to, Tavish.

Rafe vzal do dlaní moju tvár a naklonil sa ku mne. „Lia, hroty sú príliš hlboko. Musíme rozrezať rany, aby sme ich mohli vytiahnuť.“

Prikývla som.

Oči sa mu zaleskli. „Nesmieš sa hýbať. Musím ťa pridržať.“

„V poriadku,“ zašepkala som. „Som silná. Ako si povedal.“ Vo vlastnom hlase som počula slabosť, ktorá vyvracala moje slová.

Sven zažmurkal. „Kiežby som mal pre vás trochu pálenky, dievčička.“ Podal niečo Rafemu. „Strč jej to do úst, aby sa mala do čoho zahryznúť.“ Chápala som prečo – aby som nekričala. Je nablízku nepriateľ?

Rafe mi strčil do úst koženú pošvu. Na holej nohe ma poštekľil

chladný vzduch, keď Tavish odhrnul prikrývky, aby mi obnažil ranu na stehne. Došlo mi, že pod tými huňami toho na sebe veľa nemám. Vlastne iba košieľku. Nieкто zo mňa musel zvliecť tie premáčané šaty.

Tavish zamrmlal ospravedlnenie, ale nestrácal čas. Rafe mi pritisol paže k zemi a nieкто ďalší mi priklakol nohy. Do stehna sa mi zaryl nôž. Hrudník sa mi zachvel. Cez zovreté zuby mi unikli stony. Telo sa proti mojej vôli začalo zmietať a Rafe ma zovrel pevnejšie. „Pozeraj sa na mňa, Lia. Pozeraj sa stále na mňa. Čoskoro bude po všetkom.“

Zahľadela som sa do planúcej modrej farby jeho dúhoviek. Držal ma očami ako prišpendlenú. Po čele mi stekal pot. Nôž sa mi vrtal v stehne a ja som sa už nedokázala sústrediť. Z hrdla mi unikol chrapot.

Pozeraj sa na mňa, Lia.

Nôž bodal. Krájal.

„Mám to!“ vykrikol konečne Tavish.

Dýchala som prerývane, prudko. Džeb mi osušil tvár studenou mokrou handričkou.

Výborne, princezná. Nieкто, koho som nepoznala.

Šitie bolo oproti rezaniu a bodaniu hračkou. Rátala som, koľkokrát sa ihla zapichla do mäsa. Štrnásťkrát.

„Teraz chrbát,“ ozval sa Tavish. „To bude trošičku horšie.“

Keď som sa prebudila, Rafe spal vedľa mňa. Jeho oťažená ruka mi spočívala na bruchu. Veľmi som si nepamätala, ako mi Tavish vyťahoval hrot z chrbta – len jeho slová, že sa mi šíp zabodol zozadu do rebra a to mi zrejme zachránilo život. Cítila som rezanie, pichanie, a potom bolesť takú oslepujúcu, že som už nevidela nič. Konečne ku mne Rafe ako zo stokilometrovej diaľky zašepkal: *Je to vonku.*

Uprostred kamenného kruhu neďaleko odo mňa horel ohnák. Osvetľoval blízku stenu, ale zvyšok nášho prístreška zahaľovali tieň. Vyzeralo to ako nejaká veľká jaskyňa. Počula som fŕkanie koní. Boli tu s nami. Na druhej strane ohniska som videla Džeba, Tavisha a Orrina, spiacich na zvinutých prikrývkach. Vľavo odo mňa sedel opretý

chrbtom o stenu jaskyne guvernér Obraun – *Sven*.

Prvýkrát mi to zreteľne došlo. Toto boli Rafeho štyria muži. Tí, v ktorých príchod som neverila – guvernér, jeho osobný strážca, zberač konského trusu a staviteľ pte. Netušila som, kde sme, ale napriek všetkým mizerným vyhlídkam sme rieku nejako prekonali. Všetci sme vyviazli živí. Okrem...

V hlave mi trešľalo, ako som sa v tom zúfalo snažila zorientovať. Naša sloboda bola vykupená životmi druhých. Kto to krviprelievanie prežil a kto zomrel?

Pokúsila som sa zložiť si Rafeho ruku dolu z brucha, aby som sa mohla posadiť, ale aj najmenší pohyb mi spôsoboval oslepujúce šklbanie v chrbte. Sven si všimol, že sa vrtím, posadil sa vzpriamene a zašepkal: „Nepokúšajte sa vstať, vaša výsosť. Je ešte príliš skoro.“ Prikývla som. Sústredila som sa na oddychovanie, kým bolesť neustúpila.

„Ten náraz šípu vám asi zlomil rebro. A možno ste si v rieke polámali aj ďalšie kosti. Oddychujte.“

„Kde sme?“ spýtala som sa.

„V jednom úkryte, kde som sa schovával pred rokmi. Potešilo ma, že sa mi ho podarilo nájsť.“

„Ako dlho som bola v bezvedomí?“

„Dva dni. Je zázrak, že ste ešte nažive.“

Spomínala som si, ako som klesala do rieky. Ako mnou voda zmietala, vynorila som sa nad hladinu, rýchlo nabrala do pľúc vzduch, a potom ma to zase stiahlo nadol. A opäť. Rukami som chniapala po balvanoch, kladách, všetko mi vždy vyklzlo zo zovretia, a potom som si už len hmlisto vybavovala, že sa nado mnou nakláňa Rafe. Otočila som hlavu k Svenovi. „Rafe ma našiel na brehu.“

„Niesol vás dvadsať kilometrov, kým sme ho našli. Toto je prvýkrát, čo odvtedy zaspal.“

Pozrela som sa na Rafeho. Tvár mal strhanú a doudieranú. Nad ľavým obočím sa mu ťahala krvavá rana. Rieka mu tiež dala zabrať. Sven mi vysvetlil, ako on s Džebom, Orrinom a Tavishom doplávali na plti na miesto, ktoré si vopred naplánovali. Vo vlastnoručne postávkanej ohrade tam nechali svoje kone a šesť vendských, ktorých sa

zmocnili v boji, ale väčšina ich utiekla. Pochytali ich toľko, koľko ich našli, vzali si zásoby a sedlá ukryté v blízkej zrúcanine, a vybrali sa oproti prúdu rieky späť. Prehľadávali brehy a okolité lesy a pátrali po nás. Konečne našli nejaké stopy a vydali sa po nich. Keď nás našli, vybrali sa s nami v noci k tejto skrýši.

„Keď ste naše stopy našli vy, tak...“

„Nebojte sa, výsosť. Počujete?“ Naklonil hlavu nabok.

Jaskyňou otriasol nápor vetra.

„Blizzard,“ poznamenal. „Zahladí všetky stopy, ktoré by mohol niekto sledovať.“

Nebola som si istá, či je búrka požehnaním, alebo úskalím – ani nám nedovolí ísť ďalej. Spomenula som si, ako mne a mojím bratom rozprávala teta Bernette o silných snehových búrkach u nich doma, ktoré zastrelí nebo aj zem a zanechali za sebou záveje také vysoké, že sa ona a jej sestry dokázali dostať von z pevnosti len cez okno z prvého poschodia. A nechávali sa voziť na saniach ťahaných psami so širokými labami.

„Aj tak sa nás pokúsia vystopovať,“ namietla som. „Len čo to bude možné.“

Prikývol.

Zabila som Komizara. Griz mi zdvihol ruku do výšky pred klanmi, ktoré tvorili chrbticu Vendy. Jedným dychom ma vyhlásil za kráľovnú a Komizara. Klany jasali. Cesta k moci pre niekoho iného sa uvoľní, až keď všetkým ukáže moju mŕtvolu – a dokázala som si predstaviť, že ten niekto je Malich. Snažila som sa nemyslieť na to, čo sa stalo s Kadenom. Nesmela som svojim myšlienkam dovoliť, aby sa zatúlali týmto smerom, no aj tak som pred sebou videla jeho posledný výraz, výraz bolesti a zrady. Zabil ho Malich? Alebo iný Vendan? Bojoval proti nim na mojej strane. Keď si mal vybrať medzi Komizarom a mnou, nakoniec si vybral mňa. Dohnal ho k tomu pohľad na detské telíčko ležiace na snehu? Pretože pre mňa to bol rozhodujúci okamih.

Zabila som Komizara. Bolo to ľahké. Neváhala som, neľutovala som to. Napadlo niekedy mojej matke, že nie som o nič viac ako zviera? Keď som doňho zaborila nôž, necítila som nič. Ani keď som to uro-

bila opakovane, len azda slabé zašklbanie jeho mäsa a čriev. Nič, ani keď som potom zabila troch ďalších Vendánov. Alebo ich bolo päť? V tom šíalenom zmätku mi ich šokované tváre splývali.

Lenže Aster už nič z toho život nevrátilo.

Keď sa teraz predo mnou vynorila jej tvárička, bolo to viac, než som dokázala zniesť.

Sven mi priložil k perám vývar, tvrdil, že potrebujem niečo do žalúdka, ale ja som sa už opäť prepadala do temnoty a vďačne som sa odovzdala jej náručiu.

DRUHÁ KAPITOLA

Prebudila som sa do ticha. Zavýjanie búrky sa už pominulo.

Čelo som mala lepkavé, prilepili sa mi naň pramienky vlasov. Dúfala som, že pot je známkou ustupujúcej horúčky. A potom som začula pridusený šepot. Opatrne som pootvorila viečka a zažmurkala spod sklopených mihalníc. Do jaskyne prúdilo slabé denné svetlo a ja som videla svojich spoločníkov, ako sa o niečom tlmene dohadujú. Čo predo mnou zase taja?

Tavish pokrútil hlavou. „Je po búrke, pôjdu po nás. Musíme vyraziť.“

„Je príliš slabá, aby mohla ísť na koni,“ namietol ticho Rafe. „A potom, most je zbúraný. Nedostanú sa cez rieku. Máme čas.“

„To je pravda, ale o kúsok nižšie sú na rieke brody. Prekročia ju tam,“ mienil Sven.

„Lenže sem to zo Svätyne trvá dobrý týždeň cesty koňmo,“ oponoval Džeb.

Rafe sa napil z pariacej sa šálky. „Teraz, keď je sneh, bude to trvať dvakrát tak dlho.“

„Pravdaže, aj nás sneh spomalí,“ pripomenul mu Tavish.

Orrin sa zaknísal na päťách. „Nech sa prepadnem, ak si nemyslia, že sme všetci mŕtvi. Ja by som si to myslel. Tú príšernú rieku ešte nikdy nikto živý neprekonal.“

Rafe si počúchal vzadu krk a pokrútil hlavou. „Lenže my áno. A ak

nenájdu nižšie po prúde žiadnych utopencov, dôjde im to.“

„Aj keď sa dostanú na tento breh, nebudú vedieť, kde nás hľadať,“ vyhlásil Džeb. „Mohli sme pristáť s plťou kdekolvek. Museli by prehľadať stovky kilometrov, a aj tak by nenašli nijaké stopy.“

„*Zatial'* tu nijaké nie sú,“ vyslovil Tavish varovanie.

Sven sa obrátil a vydal sa k ohnisku. Zatvorila som oči. Počula som ho, ako nalieva niečo z kotlíka do svojho plecháčika. Potom som vycítila, že stojí nado mnou. Zistil, že som hore? Nechala som oči zatvorené a po chvíli počula, ako sa vracia k ostatným.

Pokračovali v dohadovaní, zvažovali možnosti, Rafe presadzoval variant počkať, kým nebudem silnejšia. Chce kvôli mne riskovať svoj život aj životy ostatných?

Zamrlala som, akoby som sa práve prebrala: „Dobré ráno. Rafe, pomôžeš mi vstať?“ Všetci sa ku mne dychtivo obrátili.

Rafe sa vrhol cez jaskyňu a klakol si ku mne. Priložil mi dlaň na čelo. „Stále si rozpalená. Je príliš skoro...“

„Už sa cítim lepšie. Chcem...“ On mi však ďalej jemne pritláčal plecica k zemi.

„Chcem sa vycikať, Rafe,“ povedala som pevne. To ho zarazilo. Ostýchavo sa obzrel cez plece na ostatných. Sven pokrčil plecami, akoby netušil, ako mu má s niečím takým poradiť.

„Radšej nechcem ani pomyslieť na to potupné zaobchádzanie, ktoré som v posledných dňoch musela strpieť,“ vyhlásila som. „No teraz som hore a chcem mať pri tom súkromie.“

Rafe prikývol a opatrne mi pomohol vstať. Snažila som sa zo všetkých síl nedávať nič najavo. Zdvihnúť sa na nohy bol dlhý a trýznivý proces. Keď som preniesla len na okamih váhu na nohu s čerstvo zašitým stehnom, prešli mi ním mučivé záblesky bolesti vystreľujúcej až do slabín. Celou váhou som sa oprela o Rafeho. Hlava sa mi krútila, cítila som, ako sa mi nad hornou perou perlí pot, ale vedela som, že ma všetci pozorujú a odhadujú moje sily. Vydolovala som zo seba úsmev. „Tak, už je to lepšie.“ Pritiahla som si k telu prikrývku, aby som sa im nepredvádzala len v spodnej bielizni.

„Tvoje šaty už budú suché,“ ozval sa Rafe. „Pomôžem ti obliecť si ich.“

Zahľadela som sa na svoje svadobné šaty rozložené na kameni, zošité z rôznych červených kúskov látky, ktorých odtiene sa do seba povpíjali. Ich váha ma v rieke ťahala ku dnu, takmer ma zabili. Keď som sa na ne pozerala, videla som len Komizara. Jeho dlane prechádzajúce mi po pažiach na dôkaz toho, že mu patrí.

Vedela som, že ostatní vycítili môj odpor nasúkať sa do nich, lenže nič iné na oblečenie som nemala. Unikli sme len o vlások, nestihli sme zobrať si nič okrem toho, čo sme mali na sebe.

„Mám v sedlovej taške náhradné nohavice,“ ozval sa Džeb.

Orrin naňho vyvalil oči. „Náhradné nohavice?“

Sven prevrátil oči. „No samozrejme. To sa dalo čakať.“

„Môžeme z tých šiat odpárať sukňu a urobiť z nich košeľu,“ narvhol Tavish.

Zrejme boli všetci celí dychtiví zaoberať sa niečím iným ako svojou naliehavou osobnou potrebou a ihneď sa do toho pustili.

„Počkajte,“ zastavila som ich. Znehybneli v polovici kroku a otočili sa ku mne. „Ďakujem vám. Rafe mi povedal, že ste najlepší dalbreckí vojaci. Teraz už viem, že vôbec nepreháňal.“ Pozrela som sa na Svena. „A je mi ľúto, že som tvojou tvárou chcela nakrímiť prasce.“

Sven sa usmial. „Konáme len svoju povinnosť, vaša výsosť.“ A potom sa uklonil.

Sedela som medzi Rafeho nohami a chrptom som sa mu opierala o hrudník. Rukami ma objímal a obaja sme boli prikrýti spoločnou huňou. Chúlili sme sa pri ústí jaskyne a pozorovali sme horský masív, sledovali sme, ako slnko klesá medzi vrcholky. Nezapadalo vôbec pôvabne. Obloha bola zahmlená a šedivá, nad hrebeňom hôr visel pochmúrny rubáš mračien. Týmto smerom však ležal náš domov.

Bola som slabšia, než som si myslela. Tých pár krokov do ďalšej časti jaskyne, kde som si chcela uľaviť, ma tak vyčerpal, že som sa musela oprieť o stenu, aby som nespadla. Urobila som, čo som mala v úmysle, ale potom som musela zavolať na Rafeho, aby mi pomohol späť. Zdvihol ma do náručia, akoby som vôbec nič nevážila, a keď

som vyslovila želanie pozrieť sa, kde sme, odniesol ma sem. Pred sebou som videla len kilometre a kilometre bieleho plátna. Jediná noc sneženia krajinu naskrz premenila.

Keď posledný záblesk slnka zmizol, zovrelo mi hrdlo. Už som sa nemala na čo sústrediť a pred očami sa mi objavili iné obrazy. Zbadala som vlastnú tvár. Ako by som len mohla vidieť svoj zdesený výraz? Ale videla som ho, akoby som sa pozorovala z veľkej výšky. Možno to bol uhol pohľadu bohov, ktorí mohli zasiahnuť. V hlave sa mi prehrával každý krok, keď som sa snažila zistiť, čo som mohla – alebo mala – urobiť inak.

„Ty za to nemôžeš, Lia,“ ozval sa Rafe, akoby v mojich myšlienkach mohol zahliadnuť Aster. „Sven stál hore na ochodze a všetko sledoval. Nemohla si tomu nijako zabrániť.“

Hrudník mi nadskočil. Zadášala som v hrdle vzlyk. Nemala som ešte príležitosť smútiť nad jej smrťou. Stihla som zo seba vyraziť len pár neveriacich výkrikov, kým som preklala Komizara a všetko sa vymklo spod kontroly.

Rafeho prsty sa pod dekou preplietli s mojimi. „Chceš sa o tom pohovárať?“ zašepkal mi pri krku.

Neviedla som ako. V hlave sa mi nakopilo toľko pocitov. Vina, hnev, dokonca aj úľava, absolútna nesmierna úľava, že som nažive, že je nažive Rafe a jeho priatelia, že som teraz v jeho náručí. Druhá šanca. Lepší koniec ako ten, ktorý mi Rafe sľuboval. Lenže už s ďalším nadýchnutím ma zahltila vina, zaliala ma ako vlna práve za tie pocity, ktoré som mala predtým. Ako môžem cítiť úľavu, keď je Aster mŕtva?

Potom vo mne znova vytryskol hnev na Komizara. *Je mŕtvy. Zabila som ho.* S každým úderom srdca som si však želala, aby som ho mohla zabíjať zas a znova.

„Mysel' mi krúži dookola ako vták v komnate, Rafe,“ priznala som.

„Akoby nebolo kam odletieť, žiadne okno, ktorým môže uniknúť. Nedokážem si to v hlave usporiadať. Čo keby som...“

„Keby si urobila čo? Zostala vo Vende? Vydala sa za Komizara? Stala sa jeho náhubkom? Vykladala Aster lži, aby sa z nej stala taká istá skazená bytosť, ako boli ostatní? Ak by si vôbec zostala nažive tak dlho. Aster pracovala vo Svätyni. Toto riziko jej hrozilo dávno pred-

tým, než si sa tam vôbec objavila.“

Spomenula som si, ako mi Aster hovorila, že *tu nie je nikto v bezpečí*. Preto poznala tak dobre podzemné chodby. Aby mala kadiaľ rýchlo utiecť. Lenže vtedy nakoniec neutiekla, pretože dávala pozor na mňa namiesto na seba.

Dočerta, mala som to vedieť!

Mala som vedieť, že ma neposlúchne. Prikázala som jej, aby bežala domov, lenže Aster nestačilo niečo prikázať. Tak veľmi sa túžila na všetkom podieľať. Tak veľmi chcela urobiť iným radosť. Či už tým, že mi hrdo ukázala moje vyleštené topánky, knižku ukradnutú z podzemných jaskýň, alebo že ma sprevádzala po tajných chodbách, či schovala pre mňa do nočnika nôž. Vždy chcela pomáhať. *Keby niekto išiel, zapískam. Viem písať nahlas*. Takto ma prosila, aby som jej dovolila zostať. Aster túžila po...

Šanci.

To jediné chcela. Uniknúť, prežiť dlhší príbeh ako ten, ktorý pre ňu bol napísaný, takisto ako som to chcela ja. *Povedzte tatinkovi, že som sa snažila, slečna*. Chcela šancu ovládať svoj osud. Lenže mu neunikla.

„Priniesla mi kľúč, Rafe. Dostala sa do Komizarovej komnaty a ukradla ho odtiaľ. Keby som to od nej nechcela...“

„Lia, nie si sama, kto spochybňuje svoje rozhodnutia. Robil som to isté celé kilometre, keď som ťa niesol polomŕtvu v náručí. S každým krokom som sa pýtal, kedy som sa mal zachovať inak. Stokrát som sa pýtal sám seba, prečo som ignoroval tvoj list. Keby som venoval len dve minúty tomu, aby som ti odpovedal, nič z toho sa nemuselo stať. Nakoniec som si tieto úvahy musel zakázať. Tráviť čas prepisovaním minulosti nikam nevedie.“

„No veď práve.“ Oprela som si zátylok o jeho hrudník. „Presne tam som sa dostala. Nikam.“

Načiahol ruku a hánkami mi zľahka prešiel po brade. „Lia, prehrali sme bitku, ale teraz musíme preskupiť sily a bojovať ďalej. Možno zvolí úplne inú stratégiu, ak bude treba. Ak sa však budeme donekonečna zaoberať každým svojím minulým činom, ochromí nás to a čoskoro už nebudeme vôbec schopní konať.“

„Tak hovoria vojaci.“

„Áno. A práve to som, Lia. Vojak.“

A princ, ktorého chce teraz vendská Rada dostihnúť takisto ako princeznú, ktorá dobodala ich Komizara.

Len som dúfala, že v tej krvavej bitke zahynuli tí najhorší spomedzi nich. Keď už v nej padli tí najlepší.

TRETIA KAPITOLA

RAFE

Pobožkal som ju a položil opatrne na lôžko z prikrývok. Zaspala mi v náručí uprostred vety, keď sa hádala, že späť pôjde po vlastných. Prikrýl som ju a vyšiel von, kde Orrin opekala našu dnešnú večeru.

Roznecuj svoj hnev, Lia, poradil som jej. *Využi ho.* Pretože som vedel, že vina by ju zničila.

Orrin založil oheň pod skalným previsom, aby nebolo vidieť dym. Pre istotu. Obloha bola však šedivá a zahmlená. Aj keby niekto pozoroval obzor, dym by nemohol rozpoznať. Ostatní si zohrievali ruky nad žeravými uhlíkmi a Orrin otáčal ražňom.

„Ako sa cíti?“ spýtal sa Sven.

„Je slabá. Má bolesti.“

„Ale dobre to zakrýva,“ prehodil Tavish.

Jej úsmevy nikoho z nich neoklamali, mňa najmenej zo všetkých. Celé telo som mal dotlčené a poodierané z rieky, kĺby popraskané, natiahnuté svaly – a to ma ešte netrafili dva šípy. Stratila veľa krvi. Nie div, že sa jej krútila hlava, keď sa zdvihla.

Orrin znalecky pokýval na pečeného jazveca, ktorého mäso zlatlo dohneda. „Toto ju postaví na nohy. Poriadny kus mäsa a...“

„Netrpí iba telesne,“ prerušil som ho. „Ťaží ju Asterina smrť. Stále si vyčíta, čo mala urobiť inak.“

Sven si pomädľil ruky nad ohňom. „To robí každý dobrý vojak.“

Analyzuje svoj postup, a potom...“

„Ja viem, Sven, ja viem!“ vyštekol som na neho. „Potom si premyslí ďalší plán a pokračuje v boji. Povedal si mi to už tisíckrát. No ona nie je vojak.“

Sven si zasunul ruky do vreciek. Ostatní ma obozretne pozorovali.

„Možno nie je vojak ako my,“ ozval sa Džeb, „ale aj tak je bojovníčka.“

Šibol som po ňom ľadovým pohľadom. Toto som počuť nechcel. Mal som už plné zuby toho, že Lia je stále v nebezpečenstve, a nechcel som privolať ďalšie. „Idem skontrolovať kone,“ oznámil som im a vstal.

„Dobrý nápad,“ zavolať za mnou Sven.

Vedel som, že kone skontrolovať netreba. Našli sme im trs krovia, kde sa mohli napáť a boli bezpečne uviazané.

Ale aj tak je bojovníčka.

Keď som sa tých dvadsať kilometrov s jej telom v náručí ohliadal do minulosti, nemyslel som len na to, ako som odignoroval jej list. Zas a znovu som mal pred očami Griza, ako jej dvíha ruku a vyhlasuje ju za kráľovnú a Komizara. Videl som ten úľak v jej tvári. Spomínal som, ako vo mne v tej chvíli vzkypel hnev. Barbari z Vendy sa do nej snažili zaťať pazúry hlbšie. Aj tak už narobili dosť škody.

Nie je to ich kráľovná ani Komizar a nie je ani bojovníčka.

Čím skôr ju dostanem bezpečne do Dalbrecku, tým lepšie.

ŠTVRTÁ KAPITOLA

Jeden za druhým pokľakli a formálne sa mi predstavili. Všetci ma síce videli polonahú, dôverne sa ma dotýkali, keď mi šli rany, ale teraz im azda prvýkrát napadlo, že možno budem žiť dosť dlho nato, aby som si to pamätala.

Plukovník Sven Haverstrom z Dalbreckej kráľovskej gardy, pobočník korunného princa Jaxona. Ostatní sa smiali, keď ten titul počuli. Žartovali medzi sebou a doberali si bezstarostne aj dôstojníka, ktorý ich hodnosťou vysoko prevyšoval, ale Sven im to zdatne odplácal.

Poručík Džeb McCance, falworthske zvláštne jednotky.

Poručík Tavish Baird, taktik, Štvrtý pluk.

Poručík Orrin del Aransas, falworthsky prvý lukostrelecký útočný oddiel.

Zahryzla som si váhavo do kútika pier a nadvihla obočie. „A mám veriť, že toto už sú skutočné mená a profesie?“

Chvíľku ma rozpačito pozorovali a potom sa rozosmiali, keď si uvedomili, že si z nich uťahujem.

„Iste,“ potvrdil vážne Sven, „ale dával by som si pozor na toho chlapíka, o ktorého sa opierate. Tvrdí, že je princ, aj keď nie je nič iné ako...“

„Tak už dost,“ ukončil to Rafe. „Neunavujte princeznú nezmyselným blábotaním.“

Usmiala som sa. Ich ľahkovážnosť sa mi pozdávala, ale cítila som pod ňou skrytú nervozitu. Akoby sa tým len snažili zamaskovať vážnosť našej situácie.

„Jedlo je hotové,“ ohlásil Orrin. Rafe mi pomohol usadiť sa do improvizovaného kresla, ktoré mi vyrobili z pokrovcov a sediel. Keď som sa usádzala, zohla som ranenú nohu. Stehnom mi prešla taká prudká bolesť, akoby ma opäť zasiahol šíp. Potlačila som zastonanie.

„Čo chrbát a noha?“ spýtal sa Tavish.

„Už je to lepšie,“ zaklamala som, keď som chytila dych. „Asi by si si mal k tým titulom pridať ešte poľný chirurg.“

Orrin napäto sledoval, ako jem, akoby každý hlt bol meradlom jeho kuchárskych schopností. Okrem pečeného mäsa mi uvaril aj vývar z kostí a kvaky. Džeb zrejme nebol jediný, kto mal v sedlovej taške poklady. Hovor sa krútil okolo jedla a zveri, ktorú tu zahliadli a ktorá by sa najbližšie mohla stať súčasťou nášho jedálneho lístka – jeleň, vačice, bobor. Neškodné témy. Nie ako tá ranná porada, ktorú sa predtým snažili zatajiť.

Dojedla som a zvrtila reč na naliehavejšie záležitosti. „Takže zdá sa, že máme týždňový náskok.“

Všetci prestali jesť a vymenili si pohľady. Snažili sa rýchlo odhadnúť, koľko toho ráno odznelo, koľko som si z toho vypočula.

Rafe si chrbtom ruky utrel kútik pier. „S týmto hustým snežením dvojtýždňový.“

Sven si odkašľal. „To je pravda, vaša...“

„Lia, a tykajte mi,“ vyzvala som ich všetkých. „Dost' bolo formalít. Toto štádium už máme dávno za sebou, nemyslíte?“

Pozreli sa na Rafeho, akoby ho chceli nechať, aby rozhodol, a on prikývol. Takmer som zabudla, že je ich princ. Stojí vysoko nad nimi, aj nad plukovníkom Svenom.

Ten mi krátko kývol. „Dobre, Lia.“

„Určite dva týždne,“ vrátil sa k téme Orrin. „Neviem, čo to Rafe strčil do súkolia mosta, ale spravilo to svoje.“

„To som dostal od Lie,“ odvetil Rafe.

Ostatní sa na mňa prekvapene pozreli, akoby si mysleli, že som použila nejakú morrighanskú mágiu. Povedala som im o učencoch

v tuneloch pod Svätyňou, ktorí sa snažili lúštiť tajomstvo Predkov a vytvorili tú priezračnú tekutinu, ktorú som Rafemu dala. Opísala som im aj tábor Komizarovej tajnej armády a veci, ktoré som tam videla, vrátane mohutných zlato pruhovaných koní brezalotov s náložami, ktoré uháňali ako blesk, kým ich výbuch nevyhodil do vzduchu. „Komizar chcel najprv zaútočiť na Morrighan a potom na ostatné kráľovstvá. Chcel sa ich zmocniť všetkých.“

Sven pokýval hlavou a v zásade potvrdil moje rozprávanie, keď si spomenul, ako Komizar pred guvernérmi stále hovoril o silnej armáde, ktorú musia ich provincie financovať. „Lenže prinajmenšom polovica guvernérov mu to neverila. Mysleli si, že ten chlap len preháňa počty vojakov, aby mohol z provincií žmýkať vyššie dane.“

„Videl si to mesto?“ spýtala som sa ho. „Vôbec nepreháňal.“

„Ja nie, ale úplne to nepresvedčilo ani guvernérov, čo tam boli.“

„Zrejme sa od neho len chceli nechať podplácať, kým pristanú na zvýšenie daní. Viem, čo som videla. Nepochybujte o tom, že s tou armádou a výzbrojou, ktorá tam je, dokáže Venda ľahko rozdrviť Morrighan aj Dalbreck.“

„Nikto neporazí dalbreckú armádu,“ uškrnul sa Orrin.

Zabodla som do neho významný pohľad. „A predsa sa to tej morrighanskej armáde v našej pohnutej minulosti párkrát podarilo. Alebo sa vy v Dalbrecku neučíte dejepis?“

Orrin sa na mňa rozpačito pozrel a sklonil sa nad plecháčik s polievkou.

„To už bolo dávno, Lia,“ vložil sa do toho Rafe. „Dávno predtým, kým na trón nastúpil môj otec – a tvoj. Od tých čias sa toho veľa zmenilo.“

Tá narážka na vládu môjho otca mi neunikla, a napočudovanie to vo mne prebudilo iskričku vzdoru. Lenže mal pravdu. Nemala som potuchy, ako je teraz na tom dalbrecká armáda, avšak morrighanská sa v posledných rokoch zmenšovala. Teraz som si začala hovoriť, či to nebol kancelárov zámer, urobiť z nás ľahší terč. Len som si nebola istá, či by niečo také dokázal ovplyvniť sám, aj keď je strážcom pokladu a aj keby mu pomáhal kráľovský radca. Čo ak sa však na tom podieľali aj ďalší členovia vlády?

Rafe načiahol ruku a položil mi ju na koleno, možno si uvedomil drsnosť svojej predchádzajúcej poznámky. „Na tom nezáleží,“ ozval sa. „Ak takáto armáda existuje, bez Komizarových ambícií sa rozpadne. Malich nie je dosť šikovný na to, aby velil armáde, a už vôbec nie, aby si udržal lojalitu Rady. Možno už je mŕtvy.“

Predstava Malichovej arogantnej hlavy guľajúcej sa po podlahe Svätyne ma rozveselila – len som ľutovala, že to kotúľanie som nemala na svedomí sama. Hlavou mi prebleslo, kto iný by mohol nastúpiť na Komizarovo miesto. *Chievdarovia* Stavik a Dietrik už boli mŕtvi, takisto ako Theron a Jorik. *Chievdarovia* Tyrick alebo Khajil? Guvernéri ako Yanos alebo Heveron? Alebo azda Iver či Trahern z Rahtanu? Títo ľudia boli najodpornejší a najagresívnejší spomedzi všetkých, čo zostali v Rade. Bola som si však istá, že žiadny z nich nemá dosť prefíkanosti alebo dôvtipu, aby si naklonil celú Radu, a už vôbec nie na to, aby sa pokúsil naplniť Komizarove závrtné ambície. Lenže mohlo si moje kráľovstvo dovoliť spoliehať sa na to pri takom vysokom riziku? Tá úvaha len podporila moju neistotu. Musím Morrighan varovať pred prípadnou hrozbou, aby sa na ňu stihol pripraviť.

„Dva týždne máme určite,“ poznamenal Džeb v snahe vrátiť sa k veselšej téme a hovoriť o našom náskoku. Odrhol ďalší kus jazvecej pečienky. „Keď sme odchádzali, vo Svätyni panoval chaos. Ak budú súperiť o moc, tak skoro sa pozdlž rieky nevydajú.“

„Ale vydajú sa.“ Sven pozoroval Rafeho chladnými sivými očami. „Otázka nie je kedy, ale koľko mužov pošlú. Nejde im len o ňu. Ty si pre nich tiež cenná korisť. Korunný princ z Dalbrecku im nielen ukradol, čo patrilo im, ale nepochybne svojím predstieraním silno ranil aj ich hrdosť.“

„Komizarovu hrdosť,“ pripomenul Rafe, „a ten je mŕtvy.“

„Možno.“

Neveriacky som sa na Svena pozrela a srdce mi zovrela ľadová ruka. „Nijaké možno. Dvakrát som ho bodla a skrútila nožom. Rozpárala som mu črevá na kusy!“

„Videla si ho umierať?“ spýtal sa Sven.

Videla som?

Odmĺčala som sa a snažila sa poskladať rozumnú odpoveď. „Le-
žal na zemi a z posledných síl lapal po dychu,“ povedala som. „Ak
na smrť nevykrvácal, potom ho zabil jed, ktorý vytečie z rozreza-
ných vnútorností do brucha. Je to bolestivá smrť. Niekedy pomalá,
ale istá.“

Odpoveďou mi bolo ticho a obozretné pohľady, ktoré si medzi
sebou vymenili.

„Nie, nikdy predtým som nikoho do brucha nedobodala,“ doda-
la som. „Mám však troch bratov a všetci sú vojaci. Vždy mi všetko
vysvetľovali na rovinu. Neexistuje spôsob, ako by také niečo mohol
Komizar prežiť.“

Sven sa zhlboka napil z plecháčika. „Teba trafil do chrbta šíp
a spadla si do ľadovej rieky. Ani to nie sú najlepšie vyhliadky, a pozri,
stále si tu. Keď sme utekali z terasy, Komizar tam nebol.“

„To nič neznamená.“ Počula som, ako mi v hlase zaznela panika.
„Ulrix alebo nejaký iný strážca ho odniesli. Je mŕtvy.“

Rafe odložil šálku. Lyžica cinkla o stenu nádoby. „Lia má pravdu,
Sven. Sám som videl, ako Ulrix odviekol telo cez bránu. Rozoznám
mŕtvolu, keď ju vidím. Komizar to má za sebou, o tom niet pochýb.“

Medzi päticou mužov zavládlo napäté ticho. Potom Sven mlčky
ustúpil a prikývol.

Ani som si neuvedomila, že sa nakláňam dopredu. Oprela som sa
o hune, ktoré mi Rafe naskladal pod chrbát, zmohla ma vyčerpanosť.
Po chrbtici mi stekal pot.

Rafe sa načiahol a siahol mi čelo. „Už máš zasa horúčku.“

„To spôsobil ten oheň a teplá polievka,“ namietla som.

„To je jedno, musíš si oddýchnuť.“

Nehádala som sa. Poďakovala som Orrinovi za večeru a Rafe mi
pomohol na lôžko. Tých pár krokov ma vyčerpalo, sotva som vláda-
la držať oči otvorené, keď ma Rafe ukladal. Toľko pohybu a hovor
som si už dlho neužila.

Rafe sa nado mňa naklonil, odhrnul mi z tváre vlhký pramienok
vlasov a pobozkal ma na čelo. Chcel sa narovnať, ale zadržala som ho.
Chcela som zistiť, čo ešte videl.

„Určite si videl Komizara mŕtveho?“

Prikývol. „Áno, nerob si starosti. Zabila si ho. Teraz odpočívaj, Lia.“

„A čo ostatní? Myslíš, že prežili? Guvernér Faiwell, Griz, Kaden?“

Pri zmienke o Kadenovi Rafe zaľal čelusť. Nakoniec pokrútil hlavou. „Nie, nemyslím. Keď sme utekali, videl som, ako sa na nich vojaci vrhli. Kaden a ostatní nemali kam utiecť. A bol tam Malich. Naposledy som Kadena videl, ako s ním bojuje. Keď sa potom Malich objavil pri rieke, môžeš asi uhádnuť, ako to s Kadenom dopadlo.“

Bolesť z toho, čo nevyšlo, na mňa doľahla. Áno, znamenalo to, že Kaden už Malichovi nemohol zabrániť. . .

„Skončil tak, ako si zaslúžil,“ ozval sa ticho Rafe.

„Ale pomohol nám ujsť.“

„Nie, nepomáhal nám ujsť. Bojoval, aby ti zachránil život a za to som mu vďačný, ale nechcel ti pomôcť utiecť. Nemal ani potuchy, že vieme ako.“

Vedela som, že má pravdu. Kaden aj Griz ma chceli zadržať vo Vende, aj keď každý z iného dôvodu. Pomôcť mi pri úteku nebola ich pohnutka, aby na moju ochranu zdvihli kordy proti vlastným ľuďom.

„Bol jedeným z nich, Lia. Zomrel tak, ako žil.“

Zatvorila som oči. Viečka mi od vyčerpania klesli takmer tak, že som ich nemohla udržať. Pery ma pálili od horúčosti, a keď som zamrmlala odpoveď, zaštipalo ma v nich. „V tom je práve tá irónia. Nebol jedným z nich. Bol Morrighančan. Z urodzeného rodu. Uchýlil sa do Vedy, keď ho zradili vlastní ľudia. Tak ako mňa.“

„Čo si to povedala?“

Tak ako mňa.

Počula som, ako Rafe odchádza, a potom ďalší šepot, ale tentoraz som tomu nerozumela. Ich tmené hlasy sa splietali s temnotou na hodvábnu čiernu hmlu.

S trhnutím som sa prebrala a obzerala sa okolo, snažila sa spomenúť si, čo ma prebralo. Sen? Na nič som si však nespomínala. Rafe spal vedľa mňa, ruku ochraňujúco položenú okolo môjho pása, akoby sa bál, aby ma niekto neuniesol. Džeb sedel chrptom opretý o veľký

balvan, kord po ruke. Mal hliadku, ale viečka mu oťaželi. Ak máme dvojtýždňový náskok, prečo sa vôbec obťažovali s hliadkou? Samozrejme, boli tu divoké zvieratá, ktoré by mohli našu jaskyňu pokladať za vhodné útočisko. Orrin spomínal, že zahliadol stopy pantera.

Džeb asi prehrabol oheň, pretože jeho plamene šľahali vysoko. Mňa však na pleciach zamrazilo. Oheň sa zamihotal vo vetre a tiene stmavli ešte viac.

Rýchlo, slečna.

V hrudi ma zaboľela ozvena Asterinho hlasu. Pomyslela som si, či ma bude sprevádzať už navždy. Oprela som sa o jednu ruku a napila sa z poľnej fľaše. Rafe zacítil môj pohyb a objal ma pevnejšie, prisunul sa telom bližšie ku mne. V jeho posunku som nachádzala útechu. Akoby odmietal dovoliť, aby nás ešte niekedy niečo rozdelilo.

Sven chrápal. Orrin ležal na boku s pootvorenými ústami a z kútika mu vytekali pramienok slín. Tavish bol schúľený do kľbka, cez hlavu mal pretiahnutú deku, z ktorej vykúkal len prameň jeho hustých čiernych vlasov. Všetci vyzerali tak pokojne, dopriali si odpočinok, ktorý tak veľmi potrebovali. Aj ich telá sa museli vyhojiť z mnohých rán.

Chcela som sa zvieŕ späť na pokrývku, keď ma zase zamrazilo, tentoraz silnejšie. Chlad mi doľahol na hrudník, až som nemohla dýchať. Tiene hustli čím ďalej, tým viac a strach sa plazil okolo mňa ako zmija pripravená uštipnúť. Čakala som. Vedela. Bála sa. Niečo nese-delo...

Rýchlo, slečna, poľonáblajte sa. Inak všetci zomrú.

Posadila som sa vzpriamene a zalapala po dychu.

„Nemôžeš spať?“ spýtal sa Džeb.

Pozerala som naňho a pery mi brneli od ľadového strachu.

Džeb zívola. „Slnko vyjde až tak o hodinu,“ poznamenal ticho. „Mala by si ešte skúsiť zaspáť.“

„Musíme odísť,“ povedala som nahlas. „*Hned!*“

„Psst! Všetci spia,“ upozornil ma Džeb. „Nie je...“

„Vstávajte!“ zvriskla som. „Vstávať, rýchlo! Odchádzame!“

PIATA KAPITOLA

KADEN

Nájdite ju. Nevracajte sa bez nej, živej či mrtvej, to je jedno. Zabite ich všetkých, ale ju prineste naspäť.

V hlave mi znelo to, čo mohli byť aj Komizarove posledné slová. Chcel jej hlavu ako dôkaz. Aby raz a navždy uhasil iskru rebélie vo Vende. Povraždiť pár jasajúcich príslušníkov klanov na námestí mu nestačilo.

Obzrel som sa na vratkú lávku, po ktorej sme práve previedli kone, jedného za druhým. „Urobím to,“ povedal som Grizovi a vzal mu sekerku. Chcel protestovať, ale vedel, že by to bolo zbytočné. Nemohol zdvihnúť ruku, aby pritom nezbledol od bolesti. Na čo by jemu stačilo desaťkrát seknúť, ak by nebol ranený, na to som ja potreboval dvojnásobný počet úderov. Nakoniec sa polená uvoľnili a reťaze klesli do vody. Zastrčil som sekeru a pomohol Grizovi na koňa. Čakala nás dlhá drsná púť, nemali sme žiadne stopy, ktorých by sme sa mohli držať. Len Grizovo tušenie a blednúcu spomienku.

Pritiahol som si plášť k telu, aby som sa ochránil pred chladom. Akí boli všetci zákerní. Mal som vedieť, že guvernér Obraun patrí k nim. Pri dohadovaní Rady sa tak ľahko podvolil a pristúpil na zvýšenie daní, pretože vedel, že sa ho to nikdy nebude týkať. A princ. *Prekliati klamári.* Bol to *princ*. Prsty v rukaviciach, ktorými som zvieral opraty, mi stuhli. Všetko teraz začínalo zapadať do seba. Všetky podrobnosti za celý ten čas až späť k Terravinu. Bol to cvičený vojak,

tak ako som ho podozrieval – zrejme mal za sebou ten najlepší výcvik, aký mu Dalbreck mohol poskytnúť. Keď Griz priznal, že o jeho totožnosti celý čas vedel, mal som chuť ho za tú zradu zabiť. On mi však na revanš pripomenul moje zradné správanie. Nehádal som sa s ním. Ja som zradil prísahu pred mnohými mesiacmi, keď som jej nedokázal podrezať hrdlo. Vtedy v domčeku pri hostinci, v spánku.

Prineste ju späť.

Komizar ju chcel za to, čo urobila, vidieť tak či tak mŕtvu. Za to, čo všetci urobili. Bol by však radšej, keby ju priviedli živú. Potom by ju za jej zradu nechal trpieť verejne, čo najpríšernejšie.

Nájdite ju.

A to aj urobím. Aj keby to malo byť spojené s posledným vendským vydýchnutím.

*íchor besnel, nebesia zúrili
a pustatina skúšala Pozostalých,
kým sa na zem nevyliali posledné zvyšky temnoty.
Morrighan poverila Svätých ochrancov
rozprávaním príbehov, lebo aj keď skaza
bola už za nimi, nemala byť zabudnutá,
pretože v ich srdciach ďalej kolovala krv predkov.*

Morrighanská Kniha svätého písma, II. zväzok

ŠIESTA KAPITOLA

RAFE

Na jej výkrik sme sa prudko prebrali, vyskočili, tasili kordy a rozhľadali sa po nebezpečenstve.

Džeb nás upokojoval, že je to falošný poplach, nič sa nedeje. Lenže Lia sa už nejako pozviechala na nohy. Mala divoký pohľad a opakovala, že musíme odísť preč. Vydýchol som od úľavy a spustil kord. Mala len nočnú moru. „Lia, to bol len zlý sen. Počkaj, pomôžem ti zase sa uložiť.“

S krivkaním predo mnou cúvla. Tvárila sa zanovito, na tvári sa jej leskol pot. Načiahla ruku, aby si ma udržala od tela. „Nie! Oblečte sa a pripravte sa. Ráno vyrazíme.“

„Pozri sa na seba,“ snažil som sa ju priviesť k rozumu. „Potácaš sa ako opitá. Nemôžeš ísť na koni.“

„Môžem a pôjdem.“

„Prečo to náhlenie, princezná?“ spýtal sa Sven.

Skĺzla pohľadom odo mňa k mojim mužom. Stáli pevne rozkročení, dávali jasne najavo, že nebudú konať na základe jej nezmyselných príkazov. Vystúpila jej vari horúčka?

Liine črty stuhli. „Prosím, Rafe. Musíš mi to veriť.“

V tej chvíli som pochopil, o čom hovorí. O takzvanom dare. Aj tak som váhal. Veľa som o tom nevedel a už vôbec som tomu nerozumel. Čomu mám viac veriť: svojim skúsenostiam a vojenskému výcviku alebo daru, ktorý mi nedokázala nijako vysvetliť?

„Čo si videla?“ spýtal som sa.

„Nejde o to, že by som niečo videla, ale počula som – Asterin hlas. Varovala ma, že sa musíme poponáhľať.“

„A neopakovala ti to predtým ustavične?“

„Najmenej desaťkrát,“ potvrdila, ale zostávala pevne stáť.

Všetok tento rozruch iba pre sen o mŕtvom dievčatku?

Po celý čas od chvíle, keď som Liu tam na brehu zdvihol do náručia, som sa obzeral cez plece, pátral som po nebezpečenstve. Vedel som, že tam niekde striehne. Teraz som však musel dať túto neistú vyhlíadku na jednu miskú váh, a na druhú Liino uzdravovanie.

Odvrátil som sa. Snažil som sa premýšľať. Nebol som si istý, či robím správne rozhodnutie, ale otočil som sa k svojim mužom a zavelil: „Zbalíme sa.“

SIEDMA KAPITOLA

PAULINE

Celé mesto okrem vdov bolo zahalené do čiernej farby. Tie nosili biele smútočné šály, aký som pred niekoľkými mesiacmi nosila aj ja. Posledné dni boli ako nočná mora, pre Civicu i pre mňa. Morrighan nestratil len celú čatu mladých vojakov vrátane korunného princa, ale aj Prvú dcéru princeznú Arabellu, ktorá bola teraz označená za najhoršieho zo zradcov a vinili ju za princovu smrť. V hostincoch sa o tom ohavne klebetilo, povrávalo sa, že to najhoršie ani verejne neoznámili, že vraj Lia sama zabodla kord do Waltherovej hrude.

Kráľ ochorel. Šepkalo sa, že má choré srdce. Walther bol jeho pýchou, ale Lia... aj keď sa tak často hádali, aj keď ho rozčuľovala, všetci vždy tvrdili, že je celá po ňom. Jej zrada ho zničila.

A čo spravila mne?

Stále som ešte Mikaela nekonfrontovala. Namiesto toho som si v posledných dňoch pripomínala všetky naše rozhovory, preosievala slovo za slovom ako okruhliaky. Hľadala medzi nimi zlatý nuget pravdy.

Samozrejme, Pauline, len čo sa vrátim z poslednej patroly, usadíme sa v Terravine. Pôjdem s tebou kamkoľvek, kde sa budeš cítiť ako doma.

Mikael, ak by som náhodou musela odísť skôr, budeš vedieť, kde ma bladať. Prídeš tam za mnou?

Určite, láska. Nič ma od teba neoddelí. Pod' so mnou, ešte naposledy, než naša čata odíde.

A potom mi bozkami zasypal hánky a zaviedol ma do opusteného mlyna na brehu rybníka. Vždy mal naporúdzi tie správne slová, robil správne veci, pozeral sa na mňa tak pevne, až som verila, že mi vidí do duše. V hrudi ma ešte teraz páliło pri spomienke na jeho bozky. Stále som po ňom túžila. Túžila som, aby svoje slová myslel vážne. *V bruchu mi rastie jeho dieťa.*

Nemohla som však poprieť, že som počas tých týždňov v Terravine, keď som naňho čakala, začala pociťovať nejasnú obavu. Myslela som si, že je to strach o jeho bezpečnosť, strach, aby sa mu pri patrole nič nestalo, lenže teraz som si hovorila, či to nebol iný strach. Taký, že som si ho ani sama nechcela pripustiť.

Lia sa to nejako dozvedela. Musel to byť Walther, kto jej o Mikaelovi narozprával niečo hrozné, o čom bol presvedčený, že je to pravda. A ona tak málo verila v môj vzťah s Mikaelom, že mi nič nepovedala. *Walther sa mohol myliť.*

Tak prečo za mnou Mikael do Terravinu neprišiel? Prečo za ním teraz nejdem? Čo mi bráni prezradiť mu, že som tu, uvidieť úľavu v jeho očiach? Pustila som sa do štrikovania ešte zúrivejšie.

„Myslíš, že tvoje dieťa bude mať dve hlavičky?“

Pomykala som priadzu, vypárala nadbytočný kúsok a pozrela na Gwyneth. Bola oblečená na bohoslužbu. Ja tiež. Bolo načase vyraziť. Tešila som sa na prechádzku cez mesto k cintorínu pri opátstve. Pannovnícky pár sa dostaviť nemohol – kráľ bol chorý a kráľovná bola pri ňom –, ale budú tam Bryn a Regan. Dlhو sa nám neozvali a ja som sa bála, že sa aj oni obrátili proti sestre, ale potom Bryn poslal list. Chceli sa pohovárať. Aj keby stál proti Lii celý Morrighan, v tých dvoch stále zostávala iskrička dôvery k sestre. A Bryn mal ďalšie správy, ktoré nám chcel povedať. Správy, s ktorými – ako písal – je lepšie nezdôverovať sa papieru.

Odložila som štrikovanie, a keď sme vyšli von, premýšľala som o tom, či sa Lia ešte vôbec niekedy bude môcť bezpečne vrátiť domov.

ÔSMA KAPITOLA

Kým osedlávali kone a balili zásoby, dohadovali sa o tom, ktorou cestou bude najlepšie sa vybrať. Mali sme na výber medzi cestou na juh, kde by sa dali ľahšie prekročiť hory, ktoré tam klesali. Alebo priamo na západ cez horský priesmyk, čo bola strmšia a ťažšia cesta, bola však rýchlejšia.

„Pôjdeme na západ,“ ozvala som sa.

Tavish zmeravel a prestal nakladať na koňa. On bol za južný smer. Pozrel sa na Rafeho, na mňa akoby sa pozrieť odmietal. „Ten priesmyk nepoznáme a v hlbokom snehu bude prechod ešte ťažší.“

Rafe upevnil moju sedlovú tašku na koňa, na ktorom som mala ísť, a opäť skontroloval pracku, kým odpovedal: „Ale ušetrí nám to nejaké kilometre k najbližšej pevnosti. Pritom sa dostaneme priamo do Údolia obrov, kde je veľa rozvalín. Tie nám môžu poslúžiť ako prístrešie a úkryty.“

„Predpokladáš, že sa budeme musieť skrývať?“ namietol Tavish. „Netvrdil si vari sám, že máme dva týždne náskok?“

Všetci vrátane Rafeho sa odmlčali. Tavishov útočný tón sa nedal prepočuť. Očividne nemal vôbec vieru v môj dar. Došlo mi, že ju asi nemá nikto z nich.

„Zmena plánov, Tavish,“ predniesol rozhodne Rafe. „Máme novú informáciu.“

Zmena plánov. Takmer som videla, ako sa tie slová v Tavishovej

hlave rozsvietili. Stále sa vyhýbal môjmu pohľadu, keď prikývol. „Takže na západ.“

Išli sme vo dvojiciach, v improvizovaných plášťoch z konských huní ukoristených vendských zvierat, aby sme sa chránili pred chladom. Na čele šli Sven a Tavish, za nami Džeb a Orrin s náhradným koňom. Cítala som, ako ma Rafe pozoruje, akoby som mohla spadnúť zo sedla. Pravdupovediac, keď som sa doň posadila, myslela som, že sa mi poranené stehno roztrhne na dva kusy. Prvotná oslepujúca bolesť ustúpila, ale nahradilo ju vytrvalé pálenie. Takmer som ten plášť nepotrebovala, pretože mi pri každom došliapnutí konského kopyta na zem vyrazili na čelo ďalšie kvapôčky potu. Kedykoľvek sa kôň pošmykol na zamrzutej zemi, stisla som zuby do masky bolesti, pretože mi slová *Rýchlo, inak všetci zomrú* ďalej rezonovali v mysli. Nechcela som, aby nás niečo, napríklad moje vlastné bolestné stonanie, spomalilo.

„Chod' ďalej,“ oslovil ma Rafe. „Hneď sa vrátim.“ Obrátil koňa a zakričal na Svena, aby zaujal jeho miesto.

Sven sa zastavil a čakal, kým ho dohoním. „Ako to zvládaš, princezná?“ spýtal sa.

Nechcela som priznať, že chrbát aj nohu mám od bolesti v jednom ohni. „Celkom dobre. Teraz, keď mi Tavish vytiahol tie hroty, cítim sa oveľa lepšie ako predtým.“

„To rád počujem. Do bezpečia našej predsunutej pevnosti nás čaká ešte dlhá cesta.“

Tavish išiel pred nami a neobzeral sa. Sledovala som, ako nás vedie terénom. Každý krok v snehu bol neistý, nohy našich koní v ňom mizli až po sponky.

„Nemá veľkú radosť z toho, že sme vyrazili tak náhle,“ ozvala som sa.

„Možno sa mu len nepáčia okolnosti,“ odpovedal Sven. „Tavisha si v jeho pluku cenia ako výborného taktika. Včera argumentoval za rýchly odchod.“

„A Rafe to odmietol.“

„Ale jedno tvoje slovo a...“ Sven nechal koniec vety odvisnúť vo vzduchu, čo ma prinútilo v duchu sa pýtať, či aj on spochybňuje Rafeho rozhodnutie.

„Nešlo o moje slovo. Ani o môj názor. Bolo to niečo iné.“

„Áno, viem. No Tavish neverí ani na mágiu.“

Mágiu?

Cívla som na Svena, až zacítil môj pohľad a obrátil sa ku mne. Prižmúrila som oči. „Tak to máme niečo spoločné. Ani ja neverím na mágiu.“

Rafe na nás zamával, aby sme zastali, a s Orrinom po boku nás dohonil. Vyhlásil, že si prezrel kone a že Orrinov má dlhšie šikmejšie sponky a pružnejší chrbát.

„Vymeníte sa. Na ňom sa ti pôjde lepšie, Lia.“

Bola som za tú výmenu vďačná, aj preto, že si so mnou koňa nemusel vymeniť Tavish. Aj bez toho kvôli mne utrpelo jeho ego. Aspoň kvôli mne nebude trpieť aj jeho zadok.

Ďalších niekoľko hodín bolo nečakane oveľa príjemnejších. Rafe poznal kone dobre – aj jazdcov. Stále ma po očku sledoval.

Keď sa uistil, že sa mi sedí pohodlnejšie, rozbehol sa dopredu pozhovárať sa s Tavishom. Poznal aj svojich mužov a vedela som, že mu Tavishova ranná zatrpknutosť neunikla. Sven zladil krok svojho zvieratka s mojím a sledovali sme dvojicu pred nami. Tavish v jednej chvíli zaklonil hlavu a zasmial sa. Dlhé husté čierne vlasy mu pritom splývali na chrbát. Sven mi porozprával, že Rafe a Tavish sa stali blízkymi priateľmi už pri skladaní vojenskej prísahy a že sa spolu často zaplietli do problémov. V paláci a v meste boli skoro nerozluční. Pripomenulo mi to mojich bratov a neplechy, ktoré sme spolu stvárali, a zacítila som dôverne známy osteň smútku za domovom. Posledná vidina vo Svätyni mi ukázala, že správa o Waltherovej smrti už dorazila do Civicy. Dorazili tam aj Komizarove lži o mojej zrade? Mám vôbec ešte nejaký domov, kam by som sa mohla vrátiť? Pravdepodobnejšie bolo, že Dalbreck zostal jediným kráľovstvom, kde nie je na moju hlavu vy-písaná odmena.

Zastavili sme sa dosť dlho pred súmrakom. Našli sme jaskyňu na zväeternej strane hory, ktorá nás trochu chránila pred počasím. Bola som rada, že sme sa utáborili skôr, pretože som bola na pokraji síl a vyčerpaná. Hnevalo ma, že sa tej slabosti nedokážem zbaviť silou vôle. Toto bol pre mňa nový a pokorujúci pocit, musieť sa pri každej

maličkosti spoliehať na druhých. Musela som myslieť na Aster a všetkých ostatných, ktorí boli celý život závislí od priazne a milosrdenstva iných. Skutočná sila im bola odopretá, pretože tú si uzurpuje hŕstka mocných.

Trvala som na tom, že sa dovnútra dokrivkám sama, a obzerala som sa po našej dnešnej nocľahárni. Rafe išiel nazbierať drevo na oheň. Keď sa Tavish postaral o kone, vyhlásil, že pôjde Rafemu pomôcť s drevom. „Budeme ho potrebovať veľa.“

Povedal to tak významne, až som pochopila, že to adresoval mne. No nevšimala som si ho a začala som si na zemi rozbaľovať prikrývky.

„Radšej sa posuň čo najviac dozadu, princezná,“ poradil mi. „Táto jaskyňa je plytká a otvorená, nevyhrejeme ju tak dobre ako tú predchádzajúcu.“

Obrátila som sa k nemu. „To chápem, Tavish, ale aspoň zostaneme nažive.“

Počula som šuchot topánok, ako sa ku mne po tej poznámke obracali aj ostatní. Potom bolo ticho. Vo vzduchu viselo napätie z očakávania.

Tavish okamžite vycúval. „Nijako som to nemyslel.“

„Samozrejme, že myslel,“ namietla som a vykročila oproti nemu. „Máš schopnosti, ktoré nesmierne obdivujem, Tavish. Pomohli zachrániť život mne aj Rafemu a za to ti budem do smrti vďačná. No sú aj iné schopnosti ako fyzická sila. Tiché a nenápadné, ale rovnako cenné, aj keď im tak úplne nerozumieš.“

„Tak mu pomôž, aby ich pochopil.“

Otočila som sa k ústiu jaskyne. Rafe sa vrátil s náručím raždia.

Odložil ho a podišiel k nám. „Pomôž nám všetkým, aby sme ich pochopili.“

Čakali, či niečo poviem. Obrnila som sa proti známemu pocitu zlyhania, ktorý sa ma zmocňoval pri každej zmienke o dare. Ibaže namiesto toho sa ma zmocnil nový pocit, pocit istoty a rozhodnosti. Prvýkrát v živote mi pri zmienke o dare nestiahlo žalúdok. Hanba, ktorú som vždy cítila na morrighanskom dvore, sa nedostavila. Nemala som potrebu ospravedlňovať sa im za nič, čo nedokážu – alebo nechcú – pochopiť. Bolo to ich bremeno, nie moje.

Dokrivkala som sa k Rafeho kordu, ktorý ležal v pošve na podlahe jaskyne. Rýchlo som ho vytasila a podržala vo výške. „Toto je tvoja sila, Rafe. Povedz mi, je tichá alebo hlučná?“

Zmätene sa na mňa zadíval. „Je to kord, Lia.“

„Hlučná,“ navrhol Džeb. „Aspoň v bitke je to hlučná sila. A smrtiaca.“

Sven sa načialhol za hrotom a jemným tlakom ho sklonil k zemi, aby mu nemieril na tvár. „Môže to byť aj tiché varovanie, keď ti len visí pri boku.“

„Je to kalená oceľ,“ vyhlásil pragmaticky Tavish.

„Takže čo to je?“ spýtala som sa. „Kov? Hluk? Ticho? Smrť? Varovanie? Ani vy sa na tom nezhodnete.“

„Kord môže predstavovať množstvo vecí, ale...“

„Definujete ho termínmi vo svete, ktorý je vám dôverne známy, ktorý môžete vidieť, cítiť a ohmatať. Lenže čo ak je tu svet, ktorý hovorí iným spôsobom? Čo ak sú iné spôsoby, ako vidieť, počuť, cítiť? Necítili ste niekedy niečo hlboko v sebe? Nezazreli ste to kútkom oka alebo pod viečkami? Nepočuli ste hlas, ktorý hovoril len vo vašej hlave? A aj keď ste si tým neboli istí, srdce sa vám hneď rozbehlo o čosi rýchlejšie? Teraz si to vynásobte desiatimi. Niektorí z nás majú možno tú schopnosť rozvinutejšiu.“

„Vidieť bez očí? Počuť bez uší? Hovoríš o mágii.“ Tavish sa ani nesnažil zamaskovať cynizmus v hlase.

Napočudovanie mi to pripomenulo seba samotnú, keď som o tom prvýkrát hovorila s Diharou. Spomenula som si na jej slová: *Čo iné je mágia ako spôsoby, ktoré sme ešte nepochopili?* Pokrútila som hlavou. „Nie, nie je to mágia. Je to niečo hlboko vnútri, čo je našou súčasťou rovnako ako naša krv alebo koža. Tak prežili Predkovia. Keď prišli o všetko ostatné, museli sa vrátiť k jazyku poznania pochovanému hlboko v nich, inak by to nezvládli. Niektorí v tom boli silnejší ako iní, a tí potom pomáhali prežiť tým slabším.“

Nedôvera v Tavishových očiach pretrvávala. „Bolo to len pár slov, čo si počula, a navyše si napoly spala,“ zahundral. „Vieš iste, že to nebol len vietor?“

„Ty máš vždy istotu, keď ide o tvoje schopnosti? Vieš iste, že tebou

navrhovaná taktika bude zberať tak, ako má? Vie Orrin vždy naisto, že jeho šíp poletí rovno? Keď niekto z vás tasí kord, viete s úplnou istotou, že ním skolíte nepriateľa? Nie, nie som si vždy istá svojím darom, ale viem celkom určite, že to, čo som počula dnes ráno, *nebol len vietor*, ako hovoríš.“

Rafe pristúpil bližšie. Tvár mal zachmúrenú. „A čo si počula, Lia? Povedz nám to celé.“

Pri jeho pohľade ma zamrazilo. On vedel, že si niečo nechávam pre seba.

„Že sa máme poponáhľať,“ vyslovila som to, čo už odo mňa počuli. Potom som sa nadýchla a zopakovala im to celé: „Poponáhľať sa, inak všetci zomrú.“

Zavládlo napäté ticho. Tavish, Sven a Orrin si vymenili rozpačité pohľady. Stále verili v náš dlhý náskok. Vedela som, že je to rozumné. Most je vážne poškodený. Sám Kaden mi hovoril, že jediný ďalší priechod cez rieku je ďaleko na juhu. No takisto som verila tomu, čo som počula.

„Nečakám, že mi tu na mieste uveríte každé slovo. Keď mi Rafe povedal, že ste najlepší vojaci z Dalbrecku, neverila som, že sa dostanete živí až do Svätyne, nieto že nám pomôžete ujsť. Vy ste však dokázali, že som sa mýlila. Niekedy stačí zasadiť semienko dôvery, aby rástlo ďalej. Možno je toto pre vás tá chvíľa, keď zapustilo koreňky.“

Tavish si zahryzol do pery a konečne prikývol. Vratké prímerie.

Rafe si očistil z rukávov lístie aj prach a pokúsil sa rozptýliť napätie. „Teraz sme už ďaleko, tu nás nenájdu, a na tom záleží,“ vyhlásil. „A sme na ceste domov. Ak ešte predtým neumrieme od hladu. Najprv si pripravme večeru.“ Ostatní sa ochotne podriadili a pustili sa do chystania jedla a príprav na prenocovanie. To bolo niečo hmatateľné, čomu rozumeli všetci.

Počas niekoľkých najbližších dní som svojich záchrancov začala spoznávať lepšie. Keď sa Rafe vybral na prieskum na vyvýšeninu alebo skúmať jeden z chodníkov za rázcestím, šla som vždy popri jednom z nich. A Rafe to robil dosť často. Tvrdil, že pátra po vendských

hliadkach, ktoré by tadiaľ mohli prechádzať. Ja som ho však podozrievala, že skôr nevydrží len tak pomaly poklusávať. Po týždňoch, keď bol zatvorený vo Svätyni a nútil sa do nečinnosti, sa konečne oslobodil a jeho dlho potlačovaná energia sa zrejme potrebovala uvoľniť. Ak mi jeho úsmev pripadal odzbrojujúci už predtým, teraz som mu prepadla úplne. Keď sa vracal z tých rýchlych vychádzok, líca mal červené od horúčosti, vlasy rozfúkané od vetra a tvár mu žiarila nenúteným šťastným úsmevom. Keď som to videla, cítila som bolestivú túžbu byť s ním sama niekde v súkromí.

Často som pristihla Svena, ako pozoruje Rafeho s výrazom, ktorý mi pripadal ako otcovská pýcha. Raz som sa ho spýtala, ako dlho je už Rafeho pobočníkom. Odpovedal mi, že mu ho rovno odovzdala dojka. Obrazne povedané, je s ním plus mínus od narodenia.

„To je veľmi dlho. Vychoval si z neho dobrého vojaka.“

„Viac ako len to. Budúceho kráľa.“

Áno, tá hrdosť bola neprehliadnuteľná. „A predsa si ho nechal, aby sa za mnou vybral cez Cam Lanteux?“

Sven si odfrkol. „Nenechal som ho. Vlastne som sa mu to snažil vyhovoriť, lenže on sa nedal zastaviť. Stratil svoj poklad a bol odhodlaný získať ho späť.“

Napriek chladnému vzduchu mi hrud' zaplavil hrejivý pocit. „No všetci ste pritom tak veľmi riskovali. S tým tvojím lícom ma to mrzí.“

„Myslíš toto?“ Ukázal na svoju jazvu. „Pche, to nič nie je. Ako si zo mňa títo mladí darebáci stále uťahujú, asi je to len drobná úprava, nehovoriac o tom, že s tým budem vzbudzovať väčší rešpekt. Počkaj, keď ma takto uvidia noví kadeti. Možno to aj v kráľovi vzkriesi iskričku milosrdenstva.“

„Bude sa na teba hnevať, že si Rafeho nezastavil?“

„Mojou povinnosťou je držať dediča čo najďalej od nebezpečenstva, kým ja som ho prakticky dopravil do jeho papule.“

„Prečo si to urobil?“

„Už som ti to povedal, princ sa rozhodol.“ Odmlčal sa, akoby sám uvažoval nad vlastnými pohnútkami. „A už bolo načas.“

Pri rozhovoroch so Svenom som rýchlo pochopila jedno – vôbec nebol ako ten arogantný chvastavý guvernér Obraun, na ktorého sa

hral. Teraz už netáral dve na tri, starostlivo zvažoval slová. Tam vo Svätyni bol ako nadutý táraj rovnako presvedčivý ako Rafe v úlohe intrigánskeho dvorana. Koniec koncov, Rafe bol jeho dlhoročným žiakom. Svenove dlhé odmlky ma prinútili zamyslieť sa nad tým, čo mu beží hlavou.

Zato Orrin mi pripomínal Aster. Keď začal rozprávať, sotva sa dal prerušiť.

Džeb bol z celej družiny najpozornejší. Akoby si ma adoptoval ako ďalšiu sestru. Zistila som, prečo si ho ostatní doberali pre tie náhradné nohavice. Vyradili mi naňho, že u nich v paláci je to známy fičúr, vždy mal na sebe posledný výkrik módy. Jeho matka bola kráľovna hlavná krajčírka.

„Keď do Dalbrecku priviezli tvoje truhlice, vypukol poriadny poplach. Všetci boli zvedaví, čo je vnútri.“

Takmer som už zabudla, že pred mojím odchodom poslali do Dalbrecku napred kočy s mojím oblečením a osobnými vecami. „A čo sa s nimi stalo? Spálili ste ich? Nie že by som vám to zazlievala.“

„Nie,“ rozosmial sa Džeb. „Všetci sa najskôr chceli pozrieť, čo je vnútri. Lenže z otvárania kufrov sa stal večíerok len pre pozvaných, na ktorom sa všetci chceli zúčastniť. Mali to urobiť krajčírky, ale moje sestry aj kráľovná sa zhrčili okolo a prizerali sa, ako moja matka vešia tvoje šaty do skríň. Pre prípad, že by sa okolnosti zmenili.“

Neopanovala som sa a odfrkla som si. „Aké okolnosti? Akože by sa ukázalo, že môj útek bol len nedorozumením? Že som omylom šla do iného kostola?“

Džeb sa uškrnul. „Matka mi rozprávala, že v truhlici bolo niečo iné, než všetky čakali. Tvoje šaty boli krásne a elegantné, ale...“ hľadal správne slovo. „Jednoduché.“

Potlačila som smiech. Podľa morrighanských meradiel boli pompezné. Matka si dala záležať, aby mi do Dalbrecku zaobstarala celú novú výbavu, pretože tamojší dvor bol povestný posadnutosťou módou. Odmietala som však príliš kriklavé modely a trvala som na tom, že si tam chcem zobrať aj svoje bežné oblečenie.

„Moja matka z toho bola nadšená,“ vykladal ďalej Džeb. „Hovorila, že je to dôkaz rešpektu, že nechceš zatieniť ostatné dámy na dvore.“

Samozrejme, hneď vymyslela pár úprav, ktorými by tvoje šaty zlepšila. Ibaže kráľovná potom nariadila, aby to všetko zbalili a poslali späť do Morrighanu.“

A tam ich asi rýchlo spálili, pomyslela som si. Spolu s mojou podobizňou.

„Stalo sa niečo?“ spýtal sa Džeb a mne došlo, že sa mračím.

„Len som premýšľala...“ Zastavila som koňa a obrátila sa k nemu. „Džeb, keď si prvý raz prišiel za mnou do izby vo Svätyni, tvrdil si, že si ma prišiel odviesť domov. Kam domov si myslíš?“

Zmätené sa na mňa zadíval. „Predsa do Dalbrecku.“

Pochopiteľne.

Neskôr som sa o tom pohovárala s Rafem a pripomenula mu, že najskôr musíme ísť do Morrighanu.

„Našou prioritou je dostať sa do bezpečia,“ namietol. „To znamená do dalbreckej pevnosti. Morrighan príde na rad neskôr.“

Tavish si odo mňa udržiaval odstup. Bol zdvorilý, ale keď Rafe vyrazil, aby niečo zariadil, nikdy sa neponúkol, že pôjde namiesto neho vedľa mňa. Očividne so mnou nechcel zostať osamote.

Rafe bol ďalej plný nepokoja a ustavične odchádzal niečo zistiť alebo preveriť. Dnes sme ráno sotva vyšli, keď mi oznámil, že sa vyjde pozrieť na vrchol kopca, či neuvidí nejakú zver. Zavolať na Svena, aby ho pri mne vystriedal, ale tentoraz sa ponúkol Tavish. Aj Rafe si všimol, že je to nezvyčajné a keď odchádzal, spýtavo na mňa zdvihol obočie.

Tavish sa spočiatku snažil len o zdvorilostný hovor, pýtal sa na môj chrbát a hovoril, že budúci týždeň by mi mohol vytiahnuť stehy. Cítila som však, že myslí na niečo iné.

„Nikdy som neodpovedal na tvoju otázku,“ zamrmlal konečne.

„Ktorú?“

Obzrel sa na zvyšok nášho sprievodu a zrazu načrel z iného súdka. „Rafe bol proti tomu, aby som postavil plť zo sudov a dosiek, ale ja som mu sľúbil, že to bude fungovať.“ Odmlčal sa, odkašľal si. „Keď ste sa nám vo vode stratili z očí, bol som si istý, že to ani jeden z vás

neprežije. Tie hodiny, keď sme po vás pátrali...“ zachmúrene stiahol obrvy k sebe, „... boli to najdlhšie hodiny v mojom živote.“

„Nebola to tvoja vina, že sme spadli...“

„Bola to moja vina,“ opravil ma. „Je to moja práca. Predstaviť si ten najhorší scenár a vymyslieť, ako ho odvrátiť. Keby som...“

„Keby som nemala tie šaty,“ prerušila som ho. „Keby sa schôdza Rady neskončila tak skoro. Keby Komizar nezabil Aster. A hlavne, keby som sa vydala za Rafeho tak, ako to bolo v pláne. Aj ja by som mohla poukázať na to, čo by bolo keby, Tavish. Vlastne je to niečo ako môj koníček, ale už som zistila, že to je nekonečná hra, ktorá nemá víťaza. Aj keď má človek to najlepšie nadanie, ten najväčší dar, nedokáže predvídať všetko, čo sa stane.“

Netváril sa, že by ho to presvedčilo. „A keď sme vás potom našli, stále sme nevedeli, či si nažive. Ten Rafeho výraz...“ Pokrútil hlavou. „Pýtala si sa ma, či mám vždy istotu, keď ide o moje schopnosti. Až do toho dňa by som vždy odpovedal áno.“

„Tvoj plán síce nevyšiel presne tak, ako si to zamýšľal, ale aj tak nás zachránil, Tavish. Nehovorím to, aby som ťa chlácholila, ale preto, lebo je to pravda. S твоjím plánom sme dostali šancu. Bez neho by nás čakala istá smrť. Toto viem určite a aj ty tomu musíš veriť.“ Odkašľala som si, akoby ma niečo dráždilo v krku a dodala som povýšeneckým tónom: „Vlastne ti to ako tvoja budúca kráľovná prikazujem.“

Za jeho vážnym výrazom prebleskol úsmev. Šli sme ďalej, tentoraz v priateľskom mlčaní, a ja som premýšľala o vine, ktorú si v sebe Tavish tie posledné dni niesol. Aj o vine, ktorá stále kraľovala nad mojimi úvahami.

„Ešte niečo,“ ozval sa napokon. „Nerozumiem spôsobu, ako vieš niektoré veci, ale budem sa snažiť to pochopiť. Pomýli sa ten dar niekedy?“

Či sa pomýli? Okamžite som si vybavila Kadenovo tvrdenie, že som s ním vo Vende a on drží pri boku dieťa. A na sen, ktorý sa mi stále vracal, o tom, ako ma Rafe opúšťa.

„Áno. Niekedy,“ odpovedala som. Niekedy sa musí mýliť.

DEVIATA KAPITOLA

KADEN

Snažiť sa pomôcť Grizovi z koňa bolo ako snažiť sa strhnúť na zem medveďa.

„Daj zo mňa preč tie paprčce!“ kričal.

„Pssst!“ tíšil som ho už po stý raz. Od bolesti zabúdal na opatrnosť a jeho nárek sa rozliehal kaňonom. „Čo ak sú ešte tu?“

Pustil som jeho opasok a Griz spadol na zem. Strhol ma so sebou a obaja sme sa zvalili do snehu.

„Choď ďalej bezo mňa,“ zastonal.

Mal som pokušenie spraviť to, ale potreboval som ho. Mohol mi byť užitočný. A nebolo pochyb o tom, že on potrebuje mňa.

„Prestaň vzdychať a vstávaj.“ Zdvihol som sa a vystrel k nemu ruku, aby som mu pomohol. Mal mŕtvu váhu zabitého býka.

Griz nebol zvyknutý spoliehať sa na nikoho a už vôbec nie priznať slabosť. Sečná rana na boku mu už opäť začala krváčať. Potreboval by to ošetriť lepšie, než som dokázal ja pomocou napochytro vymieňaných obväzov. Zahrešil a pritisol si na ranu dlaň. „Ideme.“

Prezreli sme stopy pred jaskyňou.

Griz rozdupal podrážkou zamrznutý odtlačok konského kopyta. „Mal som pravdu. Ten starý trubiroh ich zobral sem.“

Zdôveril sa mi s tým, že on a takzvaný guvernér Obraun majú spoločnú minulosť, ktorá zahŕňa aj túto jaskyňu – tu sa spolu skrývali, keď utiekli zo zajateckého pracovného tábora. Obraun sa v sku-

točnosti volal Sven a bol to dôstojník Dalbreckej kráľovskej armády. Jeho lesť ma neprekvapovala až tak veľmi ako Grizova. Tušil som, že veľa ľudí predstiera, že je niekým iným ako v skutočnosti, ale Griza by som nikdy neupodozrieval, že by bol niečím iným ako horlivo lojálnym členom Rahtanu. Nie mužom, ktorý odovzdáva informácie rôznym kráľovstvám. Aj keď sa plamenne obhajoval tým, že Vendu nikdy nezradil. Ibaže už spolupráca s nepriateľom je zrada.

Sklonil som sa a zahľadeli sa lepšie na ľudské i konské stopy. Niektoré podkovy patrili dalbreckým koňom, ale iné vendským.

„Jednoducho sa zmocnili niekoľkých našich koní, to je všetko,“ zahundral Griz.

Alebo ich dostihol niekto ďalší.

Stál som a sledoval stopy, ktoré mizli v borovicovom lese pred nami. Mierili na západ, čo znamená, že ich nikto neodvádzal späť do Vendy. Ako sa dostali k vendským koňom?

Zavrtel som hlavou.

Plť. Ustajnené kone, prichystané zásoby.

Toto bol dlhodobý plán. Možno na ňom pracovali od chvíle, keď Lia prekročila hranice Vendy. Jediný záver, ku ktorému som dospel, bol ten, že ma od začiatku využívala. Každé milé slovko z jej úst plnilo svoj účel. Prebral som ich všetky. Tú poslednú noc, keď mi povedala o svojej vidine, v ktorej sme spolu... keď sa ma pýtala na matku...

Z toho sa mi stále dvíhal žalúdok. Lia bola jediný človek, pred ktorým som nahlas vyslovil matkino meno. Ja ju vidím, Kaden, tvrdila. Vidím ju v tebe každý deň. Lenže teraz mi už došlo, že kedykoľvek sa na mňa pozrela, videla jedného z nich. Ďalšieho barbara, niekoho, komu nedôveruje. No aj keď ma oklamala, jej náklonnosť k našim ľuďom bola ozajstná. To nemohla predstierať. Stále som ju videl, ako stojí na hradbách a obetuje vzácne sekundy, keď už mohla byť na úteku, aby sa naposledy pohovárala s Vendňami.

Prezreli sme vnútro jaskyne a v piesočnatej pôde našli krvavé škvrnky, zrejme pochádzali z nejakého uloveného zvierata – alebo možno z ich rán. A potom som uvidel kúsok látky, nie väčší ako môj palec. Červený brokát. Bol z jej šiat – dôkaz, že Lia sa dostala až sem. Ak mohla odísť na koni, znamená to, že je stále nažive. O tejto možnosti

sme s Grizom nehovorili. Jej telo sa síce neobjavilo nikde po prúde, ale to neznamenalalo, že nemohlo visieť v nejakej tóni pod brehom, ukryté pred našimi zrakmi.

„Nie sú ďaleko,“ ozval som sa.

„Tak na čo čakáme?“

Nájdite ju.

Nesmeli sme strácať čas.

Pozrel som sa na Griza. Na čo mi bude? Sotva dokázal udržať kord aj v zdravej ruke. Bez neho budem oveľa rýchlejší.

„Sám nič nezmôžeš,“ ozval sa, akoby mi čítal myšlienky.

Vyzeralo to, že mi aj tak nič iné nezostáva. Lenže Griz mohol aspoň zapôsobiť svojím odstrašujúcim zjavom. Predstierať silu. Možno je to práve tá jediná výhoda, ktorú potrebujem.

DESIATA KAPITOLA

Vyšla som z jaskyne a rozhliadla sa po krajine. Zasiahla ma nádhera stromov odetých do bieloby aj nesmierne posvätné ticho ako v Sacriste. Až na ten neartikulovaný šepot, ktorý sa prepletal korunami stromov. *Pssst*. Nebolo to doslova varovanie, ale prispievalo to k tiesnivému pocitu, ktorý mi zvieral plúca. Každé ráno to bolo rovnaké, varovanie, ktoré ma nakrátko zaskočilo, a potom zase vyvanulo. Ako sme uháňali ďalej, varovania boli čoraz menej zreteľné, rozplývali sa takisto ako moje obavy.

V posledných dňoch som sa konečne dočkala času stráveného s Rafem, za ktorý som sa modlila tam na druhom brehu rieky. Samozrejme, že v sprievode jeho štyroch priateľov sme nikdy neboli sami, takže sme prejavy vzájomnej náklonnosti museli držať na uzde. Aspoň sme však mali na seba čas, keď sme išli vedľa seba a zhovárali sa.

Rozprávali sme sa o detstve a o tom, akú úlohu sme zohrávali doma pri dvore. Tá jeho bola oveľa zmyslupľnejšie ako moja. Vykresľovala som mu, ako som privádzala tetu Clovis do zúfalstva, pretože som úrovňou ručných prác nikdy nedokázala splniť jej požiadavky. „A čo tvoja matka?“ spýtal sa.

Moja matka. Ani som nevedela, ako mu odpovedať. Aj pre mňa bola záhadou. „Tá vždy nad tetinými povzdychmi hodila rukou,“ povedala som. „Tvrdila, že je pre mňa zdravé behať a hrať sa s bratmi. Podporovala ma v tom.“

No potom sa niečo zmenilo. Predtým bola vždy na mojej strane, keď som oponovala kráľovskému radcovi, ale zrazu si jeho rady začala pripúšťať k srdcu. Predtým na mňa nebývala prísna, potom zrazu rýchlo strácala trpezlivosť. *Jednoducho urobíš, čo som povedala, Arabella!* A hneď akoby ju to zamrzelo, takmer ospravedlňujúco ma objímala a šepkala mi s uszlzenými očami. *Prosím, urob, čo od teba chcem.* Keď som dostala prvýkrát mesačiky, utekala som za ňou do komnaty spýtať sa na dar, ktorý sa u mňa zatiaľ neprejavil. Matka sedela pri kozube a vyšívala. Oči jej vzplanuli od hnevu, pichla sa do palca, z bruška jej vytekla kropaj krvi a poškvrnila výšivku, na ktorej pracovala už týždne. Postavila sa a hodila látku do ohňa. *Keď dar príde, tak príde, Arabella. Nebuď taká netrpezlivá.* Odvtedy som sa už o dare zmieňovala len veľmi opatrne. Hanbila som sa, myslela som, že matka si asi v nejakej vidine všimla moju nedostatocnosť. Vôbec som netušila, že moju neschopnosť vnímať dar spôsobila sama. „Myslím, že matka sa na tomto všetkom nejako podieľala, ale nie som si istá ako.“

„Na čom všetkom?“

Okrem nezmazateľného kavah na mojom pleci som nevedela, ako to vyjadriť. „To ona ma chcela poslať do Dalbrecku.“

„No až po tom, keď tvojich rodičov oslovil môj otec. Nezabúdaj, že to bol jeho nápad.“

„Súhlasila s tým až príliš ochotne,“ namietla som. „Môj podpis na svadobnej zmluve ešte ani neuschol, a už zavolala krajčírky.“

V tvári sa mu mihlo prekvapenie, a potom sa rozosmial. „Zabudol som ti to povedať. Našiel som tvoje svadobné šaty.“

Zastavila som koňa. „Čo že si?“

„Vytiahol som ich z krovia, keď som ťa stopoval. Boli roztrhané a špinavé, ale nezabrali veľa miesta, a tak som ich vložil do tašky.“

„Moje šaty?“ Vydýchla som neveriacky. „A stále ich máš?“

„Nie, tu nie. V Terravine mi pripadalo riskantné mať ich pri sebe, takže som ich pri prvej vhodnej príležitosti skryl za staré koryto uskladnené na povale. Už ich asi dávno našiel Enzo a vyhodil ich.“

To jedine Berdi, Enzo určite nie. Ten nikdy neurobil viac, ako musel, nieto aby sám upratoval na pôjde.

„A prečo si si ich preboha nechával?“ začudovala som sa.

V očiach mu zaihral úsmev. „To presne neviem. Možno som chcel mať niečo, čo nahnevane spálím, keď sa mi nepodarí dosiahnuť ťa.“ Nesúhlasne sa zamračil. „Alebo by som ťa nimi mohol zaškrtiť.“

Potlačila som grimasu.

„A možno vo mne tie šaty prebúdzali zvedavosť na dievča, ktoré ich nosilo,“ pokračoval. „Bola taká statočná, že ukázala dvom kráľovstvám dlhý nos.“

Zasmiala som sa. „Ja a statočná? Myslím, že v našom kráľovstve by to tak nikto nenazval, a vo vašom zrejme tiež nie.“

„Potom by sa mýlili. Ty si statočná, Lia. Ver mi.“ Naklonil sa ku mne, aby ma pobozkal, ale vyrušilo nás zaerdžanie Džebovho koňa kúsok za nami.

„Asi všetkých zdržiavame,“ poznamenala som.

Rafe sa zamračil, pomykal uzdu a vyrazili sme.

Taká statočná, že ukázala dvom kráľovstvám dlhý nos. Napadlo mi, že moji bratia to asi vnímali rovnako, ale rodičia určite nie – a ani vláda.

„Rafe, napadlo ti niekedy, prečo som mala ja ísť do Dalbrecku, aby sa spečatilo naše spojenectvo? Nedosiahol by sa rovnaký cieľ, keby si ty prišiel do Morrighanu? Prečo je to vždy žena, kto sa musí všetkého vzdať? Moja matka musela opustiť svoj domov. Waltherova Greta tiež. Princeznú Hazell z Eislandie odviezli na lodi do Candory, aby poistila ich alianciu. Prečo to nie je muž, kto opustí domov a nájde novú vlasť v krajine svojej manželky?“

„Ja by som to urobiť nemohol, pretože raz budem vládnuť nad Dalbreckom. A to by sa z vašej krajiny nedalo.“

„Ešte nie si kráľ. Boli tvoje povinnosti princa dôležitejšie ako moje povinnosti princeznej?“

„Som aj vojak dalbreckej armády.“

Spomenula som si na matkine slová, že aj ja som vojakom otcovej armády. Tak moju povinnosť voči krajine nazvala v deň mojej svadby. „A ja morrighanskej,“ odpovedala som.

„Naozaj?“ spýtal sa pochybovačne. „A neuvažovala si nad tým, čo všetko by si mohla získať ako moja kráľovná?“

„A ty si neuvažoval nad tým, čo by si mohol získať ako môj kráľ?“

„Chceš povedať, že si sa plánovala zbaviť svojich bratov?“

Vzdychla som si. „Nie. Walther by bol skvelý kráľ.“

Rafe sa potom vypytoval na môjho najstaršieho brata a ja som mu prvýkrát dokázala odpovedať bez slz v očiach. Rozprávala som o Waltherovej láskavosti, trpezlivosti, o tom, ako ma všemožne povzbudzoval. „To on ma naučil hádzať nožom. Jeho posledné slová, ktoré mi povedal, bola prosba, aby som neprestávala cvičiť.“

„To bol ten nôž, ktorým si zabila Komizara?“

„Áno. Je to príhodné, však? A keď som ho dobodala, zabila som ním Jorika. Nechala som mu ho trčať z hrdla. Teraz ho už zrejme niekto zobral a predal na jehendre. Alebo ho Malich nosí na opasku ako dôkaz svojej nehynúcej náklonnosti ku mne.“

„Naozaj si myslíš, že Malich je novým Komizarom?“

Pokrčila som plecami. Istá som si nebola, ale zo všetkých členov Rahtanu mi on pripadal najkrutejší, s najsilnejšou túžbou po moci. Teda aspoň z tých, čo zostali nažive. Hrudník mi naplnili obavy. Ako sa teraz darí ľuďom, ktorí ma vtedy počúvali z námestia? Čo si mysleli, keď som zmizla? Nejaká časť mňa bola ďalej s nimi.

„Porozprávaj mi o vašom kráľovstve,“ vyzvala som Rafeho. „Nebudeme márne čas rečami o zberbe ako Malich.“

Rafe opäť prudko ovládol koňa a šibol varovným pohľadom cez plece, akoby dával ostatným najavo, aby si od nás udržiavali odstup. Potom sa obrátil ku mne. Pery mal pevne zovreté. Na chvíľu sa odmlčal a pomohol mi vystrieť sa v sedle. „Čo je?“ spýtala som sa.

„Keď si putovala cez Cam Lanteux... oni... niekto... ublížil ti niekto z nich?“

A bolo to tu. Konečne.

Už som aj pochybovala, či sa ma na to niekedy opýta. Rafe sa zatiaľ nikdy nezmenil o tých mesiacoch, keď som bola sama v pustatine so svojimi väzňami. Nechcel vedieť, čo sa stalo, ako som prežila, čo so mnou robili. Vyhýbal sa aj všetkým zmienkam o Kadenovi. Akoby v ňom prudko horel plameň, ku ktorému si nedovolil ani priblížiť sa.

„Koho *niekoho* máš na mysli?“

Uhol pohľadom. „Malicha,“ zamrmal. „O ňom sme hovorili.“

Nie, nešlo mu len o Malicha. Pod povrchom sa stále mihotal Kaden. A teraz išlo skôr oňho ako o kohokoľvek iného.

„Cesta cez Cam Lanteux bola ťažká, Rafe. Väčšinou som mala hlad. Stále som mala strach. Ale nikto z nich sa ma ani nedotkol. Nie tak, ako myslíš. Na to si sa ma mohol spýtať už dávno.“

Zachvela sa mu čelusť. „Čakal som, kým o tom začneš hovoriť sama. Nevedel som, či pre teba nie je príliš bolestivé hovoriť o tom. Mne záležalo len na jednom: aby si to prežila a mohli sme byť spolu.“

Uškrnula som sa a kopla som topánkou do jeho topánky. „A teraz sme spolu.“

Keď sme si večer našli miesto na nocľah, ktoré ponúkalo aspoň istý úkryt pred živlami, čítala som im nahlas z Gaudrelinej poslednej vôle. Všetci fascinovane počúvali.

„Zdá sa, že Gaudrel bola tuláčka,“ ozval sa Rafe.

„Ale bez farebného voza,“ dodal Džeb.

„A bez tých dobrých šalviových koláčikov,“ prízvukoval Orrin.

„Toto bolo krátko po skaze,“ vysvetlila som im. „Ona a ďalší, ktorí prežili, sa jednoducho snažili nejako pretĺcť. Myslím si, že Gaudrel mohla byť svedkyňou skazy, že patrila k Predkom.“

„To veľmi nezodpovedá dalbreckým dejinám,“ namietol Sven.

Došlo mi, že dalbrecké dejiny vlastne nepoznám. Pretože sa ich kráľovstvo odštieklo od morrighanského (po mnohých storočiach existencie Morrighanu), predpokladala som, že vnímajú históriu takisto ako my. No nebolo to tak. Síce rovnako ako my uznávali, že zakladateľ ich ríše princ Breck bol vyhnancom z Morrighanu, ale ich opis skazy a nasledujúcich rokov bol odlišný. Zrejme viac vychádzal z príbehov nomádskych klanov, ktoré pomohli vyhostenému princovi bezpečne prejsť cez územie stolových hôr na juhu.

Zrejme som tu nadabila na ďalšie dejiny, ktoré boli v rozpore s našou Knihou svätého písma. Podľa dalbreckého výkladu, aspoň ako mi to rozprával Sven, bol počet tých, ktorí prežili katastrofu, presne známy: zostalo presne tisíc vyvolených. Rozišli sa do štyroch svetových strán, ale tí najsilnejší a najodvážnejší zamierili na juh, do krajiny, z ktorej sa neskôr stal Dalbreck. Breck ich všetkých zhromaždil a položil základy kráľovstva, ktoré sa malo stať väčším ako všetky ostatné.

A potom už to bolo len o hrdinoch a bitkách a rastúcej moci nového kráľovstva, ktoré sa tešilo priazni bohov.

Jediné, v čom sa dejepisci oboch kráľovstiev zhodovali, bola skaza, po ktorej prežili len Vyvolení. Obrovská búrka, ktorá po sebe zanechala spustošenú zem.

„Varovala som Vendu, aby sa netúlala ďaleko od tábora,“ čítala som nahlas z Gaudrelinho závetu. „Stokrát som ju varovala. Bola som jej skôr matkou ako sestrou. Narodila sa až roky po búrke. Necítila, keď sa krajina otriasla. Nevidela, ako sčervenelo slnko. Nevidela, ako sa začierňuje obloha. Nevidela, ako na obzore šľahajú plamene a hltajú vzduch.“

Čítala som im ešte ďalšie pasáže a potom som knihu na noc zatvorila, ale opis búrky zostával medzi nami. Potom som sa v duchu vrátila ku Gaudrelinmu opisu. Kde bola pravda? *Zem sa zachvela a na obzore vyšľabol obeň.* Toto bola pravda, toto Gaudrel naozaj videla.

A ja som to videla tiež.

Keď mi Komizar ukázal svoje vojenské mesto, keď vyšľahli plamene z jeho brezalotov, krajina sa zachvela, jeho cvičiská sfarbili oblohu medeným dymom a ten zahalil horizont.

Sedem hviezd. Možno, že skaza neprišla z nebies.

Možno ju aj vtedy spôsobil Drak mnohých tvárí.

JEDENÁSTA KAPITOLA

RAFE

Liina otázka zostala vo mne ako zapichnutá trieska. *Prečo si si ich preboha nechával?*

S námahou som pátral po odpovedi, pretože som sám nevedel. Keď som tie šaty našiel a s námahou ich vyslobodzoval z tŕnia, opakovane som na ňu nadával. *Bože, som princ Dalbrecku! Prečo tu zabľadzuješ stopy po nejakom rozmazanom dievčati na úteku?* Keď som tie šaty vytiahol a podržal ich pred sebou, opanoval ma ešte väčší hnev. Nie som ako Džeb, aby som sa vyznal v látkach a móde, ale aj ja som vnímal tú nesmiernu krásu. Absolútne pohrdanie toho dievčaťa prácou druhých ešte viac priživovalo moju zúrivosť. Čo stále nevysvetľuje, prečo som ich odložil do sedlovej tašky.

Teraz som to už chápal. Nechcel som ich ani spáliť, ani jej ich hodiť do tváre. Vtedy by som si to vôbec nepriznal, ale mohla za to výzva na jej dolapenie, o ktorej som sa dopočul. Jej vlastný otec na ňu vyhlásil poľovačku, akoby bola divoké zviera. Odložil som tie šaty do tašky, pretože som vedel, že po jej stope pôjdu aj ďalší. A nechcel som, aby ich našli. Alebo aby našli ju.

Konečne som došiel na hrebeň, odkiaľ som mal výhľad na cestu za nami. Čakal som a študoval krajinu. Koľko výhovoriek si pre Liu ešte budem musieť vymýšľať? Tentoraz som tvrdil, že si idem pozrieť údolie, do ktorého sme mierili. Nechcel som jej pridávať zbytočné starosti, lenže teraz už neboli zbytočné. Zazrel som to,

čo som celý čas vyzeral, a rozbehol sa dolu, aby som o tom povedal ostatným.

„Chodte,“ zašepkal som Tavishovi. „Ani nie pol kilometra späť. Obídte ich z juhu. Tam je dobrá skrýša a budete po vetre, takže na vás neupozornia kone. Cez stromy nevidím, koľko ich je. Ja zostanem s ňou.“

Tavish prikývol a všetci odcválali.

Uvoľnil som si popruh pošvy a uchopil rukoväť, práve keď Lia vykričkala z čerňáka. Ustarane sa zamračila. „Kam idú?“

Pokrčil som plecami. „Zazrel som krdel' husí. Dostali chuť na šťavnatú husiu pečienku na dnešnú večeru.“

„Nechápem. Myslela som, že sa ponáhľame, aby sme už boli v údolí.“

„Do zotmenia zostáva veľa času a večer budeme potrebovať jedlo.“

Prižmúrila oči. „A preto museli ísť všetci?“

Odvrátil som sa a predstieral, že hľadám niečo v sedlovej taške. „Prečo nie? Orrin nie je jediný, kto miluje lov.“

Za chrbtom mi zavládlo ticho. Predstavil som si ju, ako stojí s rukami v bok. Ani som nečakal, že mi na to skočí.

Keď som sa obrátil, mala hlavu naklonenú nabok v mlčanlivej *výčitke*.

„Keď som bol hore, niečo som zazrel medzi stromami,“ vysvetlil som jej. „Ešte ďaleko za nami. Zrejme stádo jeleňov, ale aj tak som ich poslal, aby to preverili.“

DVANÁSTA KAPITOLA

Vedela som, že to nie sú jelene.

Uplynulo pätnásť minút.

Potom hodina.

„Nemali by sme sa za nimi ísť pozrieť?“ navrhla som.

„Nie,“ rázne odmietol Rafe, ale videla som, ako sa nepokojne prechádza okolo. Upravuje koňa. Ruka sa mu pritom stále vracala k rukoväti kordu.

Konečne sme začuli tlmené zaffkanie koňa v kroví a obaja sme sa za tým zvukom prudko otočili.

Z lesa sa vynoril Tavish. Za sebou viedol dva kone. „Hej, hej, hej!“ zahlaholil. „Mal si pravdu. Pozri, čo sme našli.“

Ostatní prichádzali za ním, a keď Sven so žrebcom uhol, zalapala som po dychu.

Bože. To hádam nie.

Spravila som dva krivkavé kroky smerom k nim, ale Rafe vystrel ruku a zastavil ma.

Orrin a Džeb mali v rukách luky a mierili šípmi na srdce Kadenu a Grizovi, ktorých hnali pešo. Akoby neverili, že samotný kord dokáže skoliť obra ako Griz, a pre istotu si udržiavali bezpečnú vzdialenosť. Zbrane zajatcov viezol Sven.

Rafe vykročil k zajatcom a nespúšťal pohľad z Kadenu. Kaden mu ho opätoval, rovnako ľadový. Dych sa mi zasekol v pľúcach. Medzi

nimi sa nič nezmenilo. Obaja mali v očiach vraždu, aj keď Kaden nebol v postavení, aby sa mohol niečím vyhrázať.

„Tak opäť sa stretávame, princ Jaxon.“

„Opäť,“ opakoval Rafe tónom rovnako mrazivým ako ranný vzduch. „Vyzerá to, že si prešiel poriadnu diaľku pre nič za nič, ty *obmedzený opilec*.“

Kadenove nosné dierky sa rozšírili. Bezpochyby mu neunikla irónia toho, že mu Rafe vmietol do tváre jeho vlastné slová, vyrieknuté kedysi pri moste do Vendy.

„Čo s nimi urobíme?“ spýtal sa Tavish.

Rafe pozeral na Kadena tak dlho, že mi to pripadalo ako celá večnosť. Potom pokrčil plecami, akoby na tom nijako nezáležalo. „Zabite ich.“

Vrhla som sa k nemu a chytila ho za rameno. „Rafe! Nemôžete ich zabiť!“

„A čo s nimi mám robiť, Lia? Vziať ich do zajatia? Pozri sa, aký je tento obrovský!“ Ukázal na Griza. „Nemám ani taký dlhý povraz, aby som ho zviazal.“

„Majú povrazy na sedlách.“ Ukázala som na skrútené lano upevnené na zadku Grizovho koňa.

„A čo potom? Povezieme ich so sebou zviazaných a oni budú čakať na prvú príležitosť, aby nám podrezali hrdlá a teba odviezli späť do Vendy? Prečo si myslíš, že sú tu? Aby si s nami priateľsky podiškuovali?“

Kaden urobil krok dopredu, ale Orrin aj Džeb naňho zakričali, aby zostal stáť, a zdvihli výhražne luky. Zastavil sa. „Nechceme ju odviezť späť,“ vyhlásil. „Prišli sme, aby sme ju chránili a odprevadili do bezpečia. Hľadá ju družina Rahtanu aj vojaci z Prvej gardy. Každú chvíľu sa tu objavia.“

Rafe sa zasmial. „Ty ju chceš chrániť a sprevádzať? Považuješ ma za hlupáka?“

V Kadenových očiach sa mihol úsmev. „To je vedľajšie, nie? Čo je dôležitejšie, Liin život alebo tvoja pýcha?“

„Takže preto nás sledujete? Aby ste ju chránili?“

„Dávame pozor, či sa neblížia jazdci z Vendy. Keby sa objavili, zadržali by sme ich, skôr než by sa dostali k Lii.“

„Zatiaľ ste jediní vendskí jazdci široko-ďaleko vy dvaja.“

Nemala som Rafemu za zlé, že spochybňuje Kadenove slová. Aj ja som premýšľala nad jeho motiváciou. Chce ma sprevádzať do bezpečia? Keď je presvedčený, že patrí do Vendy a k nemu? Keď ma pri každej príležitosti uisťoval, že nemôžem nijako ujstť? Lenže očividne tu nejaká možnosť bola. Pretože oni dvaja sa dostali cez rieku tiež, aj keď bol most zničený. Moja nedôvera sa ozvala silnejšie.

Prikrivila som sa k zajatcom a odsotila Rafeho, ktorý sa mi v tom snažil zabrániť. Udržovala som si bezpečný odstup a prísne sa pozerala na Griza. „Daj si ruky za chrbát. Hneď.“

Neisto sa na mňa pozrel, ale urobil, čo som od neho chcela. „Dobre,“ prikývla som. „A teraz, keď ťa spútajú, musíš mi dať svoje slovo, že sa nepokúsiš utiecť, a keby sa o to pokúsil Kaden, musíš mi sľúbiť, že ho zrazíš k zemi.“

„Ako by som to asi mohol urobiť so spútanými rukami?“ spýtal sa.

„Je mi fuk, ako to urobíš. Môžeš sa naňho zvaliť. To ho zastaví. Sľubuješ?“

Prikývol.

Rafe ma chytil za plece a odtiahol ma k sebe. „Lia, nemôžeme...“

Vytrhla som mu svoju ruku. „Rafe! Nemôžeme ich zabiť!“ Šibla som vyčítavým pohľadom po Kadenovi. „Zatiaľ,“ dodala som. Nariadila som mu, aby aj on dal ruky za chrbát. Ani sa nepohol, len na mňa pozeral, jeho oči ma prepaľovali, snažil sa hodiť vinu späť na mňa, mlčky mi vyčítal, že som ho oklamala. „Už to nebudem opakovať, Kaden. Ruky za chrbát. Okamžite.“

Pomaly ich presunul dozadu. „Robíš chybu,“ ozval sa. „Budeš ma potrebovať.“

„Zviažte ich,“ zavelila som Tavishovi a Svenovi. Ani jeden sa nepohol, pozerali sa na Rafeho, čakali na jeho rozhodnutie.

Rafe mal čelusť křčovito zaťatú od zlosti.

„Rafe,“ precedila som cez zuby.

Ustúpil a naznačil Tavishovi a Svenovi, aby sa do toho pustili. Potom ma odtiahol za koňa. Jeho zlosť kypela viac a viac. „Čo je to

s tebou? Grizovmu slovu sa nedá veriť a Kadenovmu ešte menej. To máme ísť s nimi? Griz poruší sľub pri prvej príležitosti, keď...“

„Neporuší.“

V Rafeho výraze sa mihlo podráždenie. „Ako to môžeš vedieť?“

„Pretože som mu to prikázala, a on verí, že som jeho kráľovná.“

TRINÁSTA KAPITOLA

Údolie obrov nevyzeralo tak, ako som predpokladala. V bujne zelenej priehlbine pod nami stáli obrovské hranaté zarastené chrámy, ktoré sa strácali v zeleni a zlatistej farbe lístia a ťahali sa v úhladných radoch do diaľky, akoby si tam obri naskladali truhlice a tie zarástli machom. Sven mi vysvetlil, že toto bývalo trhovisko Predkov. Čo to boli za veľkolepé poklady, že vyžadovali takúto pravidelnú štruktúru na uskladnenie? Rady stavieb sa ťahali celým údolím a mizli za nízkymi kopcami. Medzi nimi vyrastali stromy so zlatistým lístím, steny pokrýval zelený mach a vínna réva. Z niektorých už ostali len ruiny, ale iné zostali desivo nedotknuté, podobne ako v Meste čiernej mágie. Takmer akoby v nich Predkovia ešte zostávali. Aj z diaľky som videla pozostatky tabuliek, ktoré kedysi označovali cesty. Ako to, že toto mesto plamene skazy a zub času ušetrili?

Napadlo mi, či aj toto miesto patrí medzi tie zakázané, ktorým sa Griz a jeho súkmeňovci vyhýbali zo strachu, že tam hľadajú temné duše Predkov. On a Kaden kráčali pred nami, kľukato zdolávali svah hory nad údolím. Rafe im nedovolil ísť na koňoch. Tvrdil, že bude bezpečnejšie, keď pôjdu pred Džebom a Orrinom, ktorí na nich stále mierili šípami, aj keď Kaden aj Griz mali ruky pevne spútané za chrbtom.

„Ty by si ich vážne chladnokrvne zabil?“ opýtala som sa ho.
„Je to to isté, čo on prikázal urobiť so mnou.“

„Zub za zub? Tak to chodí medzi vojakmi?“

Znovu podráždene zasýčal cez zuby. „Nie, nezabil by som ich rovno na mieste. Asi by som počkal, kým horkokrvný Kaden urobí nejakú hlúposť – čo určite urobí – a zabil by som ho potom. Vlastne nie, počkaj, pardon! Ja som zabudol. Žiaden strach. Griz predsa sľúbil, že sa naňho zvalí, keby nič. Pochopil som to, dúfam, správne?“

Na jeho posmešky som odpovedala ocelovým pohľadom. „Nabudúce mu prikážem, aby spadol na teba. Nechaj si ten cynizmus. Chcela som sa len uistiť, že by si ich chladnokrvne nezabil.“

Rafe si povzdychol. „Nebude na škodu, keď si to budú myslieť. Neverím ani jednému z nich a máme pred sebou ešte dlhú cestu, kým sa dostaneme k pevnosti.“

„Ako dlho vieš, že nás sledujú?“

„Už pár dní som mal podozrenie. Každé ráno som videl biely dym. Z uhaseného ohňa, ako som uhádol. Len nemôžem pochopiť, ako nás tak rýchlo dostihli.“

„Ja viem.“ Od chvíle, keď Kadenovi okolo rúk za chrbtom utiahli posledný uzol, sa mi v hlave s ozvenou rozliehalo jeho dávne tvrdenie, že z Vendy sa nijako inak dostať nedá. Ďalšie z jeho klamstiev. Alebo predtým mnou prinajmenšom vykresľoval taký obrázok, z ktorého som si mohla urobiť iba jediný záver.

„Kaden ma prinútil uveriť, že nový most nahradil starú lávku, po ktorej sa cez rieku dostávali predtým. Myslím si, že tá lávka stále existuje, nachádza sa neďaleko Svätyne, aj keď prechádzať po nej je zrejme nebezpečné. Znamená to, že keď sa cez ňu dostali Griz a Kaden, dostanú sa aj ďalší. O tom prenasledovaní vojakmi a Rahtanom možno neklamal.“

Rafe zdvihol ruku a prehrabol si vlasy. Toto počuť nechcel. Znamenalo to, že ak vôbec máme nejaký náskok, potom len vďaka tomu, že sneh zakryl naše stopy.

Pred nami došlo k nejakému rozruchu. Škrípanie štrku, erdzanie koní, povetrie preťali rozčúlené výkriky.

Hej!

Naspät!

Pozor!

Na ceste vypukol zmätok, kone skákali jeden pred druhého. Rafe vytasil kord. Ja som inštinktívne vytrhla svoj, aj keď som nevedela, pred čím sa chcem brániť.

Orrinov kôň sa vzopäl na zadné. Aj ostatní sa snažili na úzkej cestičke skrotiť svoje zvieratá. Po niekoľkých sekundách sa situácia trochu upokojila a my sme videli, čo sa stalo. Griz spadol a prehradil cestu. Kaden kľučal pri ňom a jačal, aby ho rozviazali, aby mu mohol pomôcť.

Rafe nariadil všetkým zostať na mieste, akoby mal podozrenie, že je to trik. Zoskočil z koňa, aby preskúmal situáciu, ale rýchlo zistil, že na mieste, kde sa Grizovi vyhrnula kazajka, má košeľu presiaknutú krvou. Tvár mal ako z vosku a vlhkú od potu a ja som hneď vedela, že to nie je trik. Tá rana, ktorú mu Jorik zasadil pred mnohými dňami, stále krvácala.

„Čo sa stalo?“ spýtal sa Rafe.

„Nič,“ zavrčal Griz. „Keď mi niekto pomôže na nohy...“

„Ticho,“ okríkol ho Kaden. Pozrel na Rafeho. „To je z tej bitky na terase. Schytil ranu do boku. Snažil som sa mu to preväzovať, ale stále sa to nehojí.“

Griz na Kadenu podráždene zavrčal a pokúsil sa sám zdvihnúť, ale Rafe ho špičkou topánky pridržal na zemi. „Nehýb sa.“ Potom zavolať cez plece na Tavisha: „Pod' sa na to pozrieť.“

Orrin odtiahol Kadenu o kus ďalej a prikázal mu, aby sa posadil. Tavish sa pustil do obhliadky Griza. My ostatní sme prešľapovali obďaleč a dívali sa, ako Tavish sťahuje z Griza špinavú vestu a košeľu a rozrezáva špinavé obvazy.

Keď Sven videl ranu, záupel, a ja som potlačila zachvenie. Dvadsať centimetrov dlhá sečná rana bola pokrytá sčernetou krvou a pokožka okolo bola začervenaná a zapálená. Z rany vytekal hnis.

Tavish pokrútil hlavou a vyhlásil, že tu na ceste s tým nič urobiť nemôže. Potrebuje to vyčistiť horúcou vodou a poriadne prezrieť, kým sa môže pustiť do šitia.

„Bude s tým dosť roboty.“

Z toho, ako vyslovil *roboty*, som pochopila, že aj on pochybuje o výsledku. Kľakla som si vedľa Griza. „Máš pri sebe nejaký thannis?“

Zavrtel hlavou.

„Ja mám!“ zvolal Kaden z miesta o pár krokov ďalej, kde ho Orin strážil.

„Nebudem piť nijaký thannis,“ zastonal Griz.

„Ticho!“ zahriakla som ho. „Keď ti poviem, aby si pil, budeš piť.“ Mala som však na mysli skôr odvar, ktorý by pomohol vytiahnuť hnis z rany, kým sa dostaneme do údolia.

Tavish rozviazal Grizovi ruky, ale chcelo to spoločné úsilie Rafeho, Džeba a Svena, aby obra zdvihli zo zeme. O niekoľko nadávok neskôr sa im ho podarilo vyložiť na koňa. Už si nerobili starosti s tým, čo by Griz mohol spôsobiť. Zato Kaden musel ďalej kráčať pred nami pešo, na jeho postavení sa nič nemenilo.

Sven išiel popri Grizovi, a keď sa obor v sedle zaknísal, Sven ho pridržal.

Ten rozruch nás tak veľmi zdržal, že sme do údolia dorazili až za súmraku. Kaden musel ísť päť hodín so spútanými rukami za chrbtom. Videla som v jeho kroku vyčerpanie, ale napočudovanie to vo mne namiesto súcitu len roznieťilo nový hnev. Koľko mesiacov som bola ja v rovnakom postavení, vyhľadovaná zajatkyňa, pokorená a vydesená, bez istoty, či prežijem ďalší deň? Kaden netrpel ani zďaleka tak, ako ja. Zatiaľ. Jediný znepokojujúci rozdiel bol v tom, že on si to vykoledoval sám. Naozaj, prečo sem prišiel?

Prechádzali sme po širokej ceste obklopenej desivými hranatými obrami. Mnohé z prastarých stien a striech zostali nedotknuté. Nastalo krátke dohadovanie o tom, kde hľadať najlepší úkryt – to znamená taký, ktorý sa dá ubrániť. Len pre každý prípad.

Rafe a Tavish po porade vybrali jednu ruinu. Všetci sme nabhierali a nalámali toľko konárov, koľko sme dokázali nájsť, a nanosili ich do rozľahlej stavby. Kone sme vzali so sebou dovnútra. Vošla by sa tam zrejme celá armáda.

Sotva sme rozložili oheň, pripravila som odvar z toho, čo som našla v Kadenovej taške. Tavish si naostril nôž a začal pracovať na Grizovej rane. Naše prístrešie malo niekoľko poschodí. Na zemi okolo nás sa povalovali veľké kusy muriva, ktoré odpadli z vyšších poschodí. Griza sme uložili na jednu z kamenných tabúl. Bol teraz zoslabnutý

a zdalo sa mi, že trochu blúzni, ale aj tak ho museli pridržiavať štyria chlapi, zatiaľ čo mu Tavish čistil ranu.

Kaden dostal rozkaz sedieť na otvorenom priestranstve, čo najďalej od výstroja aj ohňa. Ja som sedela na ďalšom kamennom bloku blízko neho a strážila ho s kordom v lone. Vnútri sa mi ozýval zvláštny pocit ako po zle strávenom jedle. Tiesnivý, nepríjemný. Všimla som si jeho ruky, stále spútané za chrbtom. V hrdle som cítila kyslastú pachuť.

Teraz bol väzňom, rovnakým, akého predtým urobil zo mňa. Všetky jeho minulé skutky, ktoré som už odpustila a zabudla na ne, pretože som podvedome vedela, že mi zároveň zachránil život, sa náhle opäť vynorili. Takisto bolestivé a živé, akoby to bolo včera. Cítila som povraz, akoby sa mi znova zadieral do zápästí, a dusivú hrôzu, keď som sa snažila dýchať pod čiernou kapucňou natiiahnutou na hlavu. Cítila som zahanbenie nad vlastným plačom, keď som spadla tvárou do piesku. Moje city neboli také oslepujúce a výbušné ako vtedy, ale napäté a potláčané, boli ako zviera, ktoré chodí dookola v klietke mojich rebier.

Kadenov pohľad sa stretol s mojím, ale ten jeho neodhaľoval nič: bol chladný, pokojný, ľahostajný. Chcela som v jeho očiach vidieť hrôzu. Strach. To, čo nepochybne on videl v mojich, keď som zistila, že nie je obchodník s kožušinami, ako tvrdil, že nie je láskavý hosť ubytovaný v Berdinom hostinci, hoci to celé týždne tak presvedčivo predstieral, ale vrah, ktorý ma prišiel zabiť.

„Aké to je?“ spýtala som sa.

Snažil sa tváriť, že nevie, o čom hovorím. Pokúsila som sa vytiahnuť jeho strach na povrch. „Aké to je, mať ruky spútané za chrbtom? Nechať sa vláčiť cez pustatinu a nevedieť, čo s tebou bude ďalej?“ Donútila som sa k dlhému povýšeneckému úsmevu, akoby som si užívala výmenu našich úloh. „Aké je byť zajatcom, Kaden?“

„Nepáči sa mi to, ak to chceš počuť.“

Oči mi vzplanuli. Chcela som počuť oveľa viac. „Chcem, aby si prosíkal o prepustenie. Aby si musel zúfalo prosiť o život, tak ako som musela ja.“

Vzdychol si.

„To je jediné, čoho sa dočkám? Povzdychu?“

„Viem, že si trpela, Lia, ale urobil som to, čo som v tej chvíli považoval za správne. Nemôžem to vziať späť. Môžem sa len pokúsiť odčiniť to.“

Pri tom slove mi zovrelo hrdlo. Sama som horoko spoznala cenu toho, keď sa človek snaží niečo odčiniť, aj aké je to žalostne nemožné. Keď zomrela Greta, myslela som si, že je to moja vina a snažila sa to odčiniť. Teraz som už však chápala, že som nepoznala ani pravidlá hry, do ktorej som bola zatiahnutá, ani všetkých hráčov – napríklad tých zradcov u nás v Civice. Moja snaha o odčinenie nič nezmenila. Lži sa preplietali ďalej a ďalej, žili svojím vlastným životom. Ako tie Kadenove.

„Klamal si mi, že sa rieka nedá nijako prejsť,“ ozvala som sa. „Celý čas tam bola tá lávka.“

„Áno. Šesť kilometrov severne od hmlovej brány. Už tam nie je. Zbúrali sme ju.“

Šesť kilometrov? To sme mohli prejsť pešo.

Oprela som sa chrbtom o kameň za sebou. „A akú prefíkanú historiku by si si vymyslel, aby si ich prinútil ušetriť vaše životy? Určite by bola skvelá. V klamaní druhých si majster.“

Prezeral si ma hnedými očami, tmnými a hlbokými ako noc. „Nie,“ odpovedal. „Už nie. Titul majstra v tomto odbore patrí tebe.“

Odvrátila som sa od neho. Pokojne by som sa s týmto titulom zmierila, keby mi pomohol získať, čo som chcela. Dívala som sa, ako po oceli kordu tancujú odlesky plameňov. Obe jeho hrany mi pripadali rovnako ostré a lesklé. „Robila som, čo som musela.“

„Všetko, čo si mi hovorila – všetko to si *musela*?“

Postavila som sa, kord som stále držala v ruke. Nemienila som sa nechať zatiahnuť do dohadovania o vine. „Kto ťa poslal, Kaden?“ spýtala som sa. „Prečo si tu? Bol to Malich?“

Na perách sa mu mihol znechutený úšľabok.

„Odpovedz,“ vyzvala som ho.

„Ak si si to nevšimla, Lia, tam na terase sme proti sebe mali veľkú presilu. Len tak-tak sme vyviazli živí. Faiwell padol. Aj tí strážnici, ktorí bojovali na našej strane. S Grizom sme si presekali cestu k bráne

na najnižšom poschodí a zaistili ju za sebou závorou. Potom sme sa tri dni skrývali v rôznych opustených chodbách. Keď nás nemohli nájsť, predpokladali, že sme utiekli na ďalšej plti.“

„A ako vieš, čo predpokladali? Alebo že za nami vyslali prenasledovateľa?“

„Jedna z chodieb, kde sme sa schovávali, bola blízko siene Svätyne. Počuli sme Komizara kričať rozkazy. Jeden z nich znel, aby ťa našli.“

Kolená sa mi premenili na blato. Pozerala som na Kadenu. Jaskyňa okolo nás sa naplnila víriacimi tieňmi. „Ale ten je mŕtvý.“

„Teraz už možno je. Bol slabý, ale Ulrix k nemu zavolať liečiteľa. Snažili sa mu pomôcť.“

Nohy sa podo mnou podlomili a zviezla som sa z kameňa na zem. Videla som, ako sa do mňa zavrtávajú Komizarove oči. Oči draka, ktorý odmieta zomrieť. *Ešte nie som mŕtvý.*

„Lia,“ zašepkal Kaden, „rozviaž ma. Len tak ti môžem pomôcť.“ Posunul sa ku mne bližšie, až sa naše kolená takmer dotýkali.

Snažila som sa sústrediť, ale cítila som len krv, ktorá tiekla po terase, videla lesk v Asteriných očiach, počula skandovanie davu, cítila ľadovú rukoväť noža, ktorý som vytrhla z pošvy. Ten deň znova ožil, čas sa zacyklil. Zase som cítila nevieru k tým sekundám, ktoré všetko zmenili, videla Komizara zrúteného na zem, zaplavila ma naivná nádej, že všetko sa dá opäť do poriadku.

Na jazyku som mala slová suché ako krieda. Preglgla som, pokúsila sa nájsť nejaké sliny, a keď sa mi to podarilo, chrapľavo som zašepkala: „Čo sa stalo s ostatnými, Kaden? S Calanthou, Effierou, sluhami...“ vydala som zo seba ďalších päť alebo šesť mien tých, ktorí so mnou súcitili, ktorí ma sledovali očami plnými nádeje. Čakali odo mňa niečo, čo som im nedokázala dať. Sľub, ktorý nikto nesplnil.

Kaden sa zamračil. „Väčšinou sú zrejme mŕtvi. Tie klany, ktoré sa na námestí radovali nad твоjím činom, utrpeli veľké straty. Ako varovanie. Neviem presne koľko, ale najmenej sto ľudí bolo popravených. Všetci z Asterinho klanu, aj Effiera.“

V hlave mi divoko vírilí myšlienky. „Čo Yveta a Zekiah?“ Ani som nevedela, či chcem naozaj počuť odpoveď. „A Eben?“

„Neviem.“ Tón jeho hlasu mi však ponechával len málo nádeje. Pozrel sa mi do lona, kde stále ležal kord.

Nejaká moja časť ho chcela rozviazať, uveriť každému slovu, ktoré mi povedal. Že je tu len preto, aby nám pomohol uniknúť. Lenže Rafeho verzia sa od Kadenovej líšila. Rafe videl, že Komizar je mŕtvy. Povedal Svenovi, že videl, ako vlečú preč jeho telo.

Priestor sa zachvel pri mohutnom výkriku. Počula som, ako Sven zahrešil a hulákal na ostatných, aby Griza poriadne držali. Vylakané vtáky, ktoré hniezdili na poschodiach nad nami, vzlietli do vzduchu a zasypali nás kamennou spŕškou.

Kaden sa pozrel, akoby sa nad nami mohlo skrývať niečo horšie ako vtáky. „Rozviaž ma, Lia, kým nebude neskoro. Prisahám, že neklamem.“

Postavila som sa a oprášila si nohavice. V hrudi som zacítila známu bolesť. *Venda je vždy na prvom mieste.* Jeho dávno vyrieknuté slová ma znovu páľčivo zasiahli. Ak niečo myslel Kaden úplne vážne, vedela som, že je to toto.

Zdvihla som kord a pritisla mu ostrie na krk. „Možno si mi zachránil život, ale nikdy si si nezískal moju dôveru. Záleží mi na tých mužoch, ktorí ma sprevádzajú. Nechcem ich ohroziť.“

Pohľad mu vzplanul od rozčúlenia. Všetko bolo teraz inak. V stávke bolo oveľa viac ako môj život a jeho záchrana. Boli to všetci v Morrighane, ktorých som milovala. Všetci vo Vende, na ktorých mi záležalo. A každý z mužov v mojom sprievode. Tí ľudia sa vmiesili do každej mojej úvahy, do každého pohybu, ktorý som urobila.

On na nich musí myslieť tiež. Musí mu na nich záležať takisto ako mne. Venda už preňho nesmie byť prvoradá. Ani ja to nesmiem byť.

Ležala som schúlená v Rafeho náručí. Oboch nás premohlo vyčerpanie. Opäť som sa ho vypytovala na Komizara, opísala mu, čo som sa dozvedela od Kadena. Rafe ma uistil, aby som si nerobila starosti, že Komizar je mŕtvy. Tentoraz som však spozorovala zaváhanie, keď odpovedal, sklopenie mihalníc, keď sa nadychoval, povolenie spodnej čeľuste, nepatrnú odmlku, kým prehovoril – a razom som zistila

to, čo som potrebovala. Klame mi. Nevedela som, či sa naňho mám zloštiť, alebo mu byť vďačná. Chápala som, že sa len snaží utíšiť moje obavy, ale ja som sa nechcela nechať učičíkať. Chcela som byť pripravená. Nezačala som sa preto hádať, lebo odpočinok bol pre naše prežitie zásadný. A Rafeho oči boli tmavé od vyčerpania.

Uložili sme sa v zákutí ruiny, ktoré nám poskytovalo iba málo súkromia. Od ostatných a od žiary ohňa nás delilo len pár zrútených kamenných dosiek. Prvú hliadku mal Orrin. Počula som ho, ako sa prechádza po štrkovej zemi len pár metrov od nás. Možno jeho pozornosť upútal šramot vtákov v hniezdach vysoko nad nami alebo vzdialené vlčie zavytie. Alebo bol taký ostražitý pre to, že medzi nami spí zabijak. Azda preto nemohol nikto z nás ani oko zažmúriť.

Jedine Griz sa ponoril do hlbokých driemot, odplával do sveta pochmúrnych snov. Tavish vyhlásil, že ak Griz vydrží do rána, má nádej. Nič už preňho nik z nás nemohol urobiť.

ŠTRNÁSTA KAPITOLA

KADEN

Orrinovo chodenie hore-dolu ma privádzalo do šialenstva. Škrípanie jeho podrážok mi znemožňovalo počuť čokoľvek iné. Veci, ktoré som potreboval počuť. Otočil som sa na bok a pokúsil sa nahmatať povraz okolo svojich nôh, ale nedočiahol som na uzly. Bolelo ma plece, ako som už hodiny ležal v rovnakej polohe.

Keď som Lii povedal o Komizarovi, na chvíľu som si myslel, že ma rozviaže. Videl som ten boj v jej očiach, videl som, ako sa náš vzťah zase prebúdzá. No potom spadla opona. Toto bola tvrdšia Lia, než akú som poznal, prudká a nekompromisná. Vedel som však, čo to spôsobilo.

Aké to je?

Povraz sa mi zarýval do zápästia. Znečitlivil mi členky.

Dôverne to poznám, chcel som jej odpovedať. Byť väzňom je dôverne známy pocit.

Nič iné som nebol. Moja minulosť na mňa teraz doliehala rovnako, ako keď som bol dieťa s obmedzenými možnosťami a v obmedzenom priestore. Môj život bol utkaný z klamstiev od chvíle, keď som sa narodil.

Aké to je?

Únavné. Už som tých lží mal po krk.

PÄTNÁSTA KAPITOLA

Koniec bol na dohľad. Priamo pred nami klesali posledné kopce a staré rozvaliny splývali so zemou. Majestátnosť sveta Predkov sa znovu skláňala pred časom, ktorý sa stal konečným víťazom. Aj keď nám množstvo zrúcanín poskytovalo cenné prístrešie, bola som rada, že pred sebou vidím zase otvorenú trávnatú pláň, teraz v zime zožltnutú. Údolie sa kľukatilo oveľa ďalej, než som čakala, ale možno mi cesta pripadala taká dlhá kvôli mojim spoločníkom. Rafe a Kaden sa spolu už síce nerozprávali, ale cítila som, že ich temné pohľady do seba narážajú ako ostrie kordov.

Ťažko by niekto našiel rôznorodejšiu trojicu jazdcov, než sme boli my: korunný princ Dalbrecku, zabijak z Vendy a princezná z Morrighanu na úteku. Synovia a dcéra troch kráľovstiev, z ktorých každé sa snažilo získať prevahu nad zvyšnými dvoma. Keby to nebolo také úbohé, zaklonila by som hlavu a nahlas sa zasmiala nad iróniu toho všetkého. Či už doma v citadele, alebo vonku v pustatine, stále som zrejme musela byť medzi znepriatelenými stranami.

Griz nielenže prežil prvú noc, ale prebudil sa hladný. Tavish mlčal, ale videla som, že sa mu ulavilo. Zrejme sa mu aj vrátilo trochu stratej hrdosti. Griz bol deň čo deň mocnejší a teraz po troch dňoch jeho pokožka nadobudla ružovú farbu a horúčka ustúpila. Tavish sa ma pýtal na odvar z thannisu, ktorým som Grizovi denne umývala ranu. Povedala som mu všetko, čo som o tej červenej bylinke vedela, aj o krátkej

smrtiacej fáze zlatých kvetov, keď sa vysemeňuje. Prijal vrecúško, ktoré som mu podala, a poznamenal, že ak nájde nejaké zlaté kvety, rozhodne sa im vyhne. Griz mu odporučil, aby si nerobil starosti, že tu nijaký thannis nerastie. Len vo Vende. Lutovala som, že nemáme nijaké zlaté kvietky, už len preto, aby som thannis zasiała v Berdinej záhradke.

Kadenovi konečne dovolili ísť na koni. Ruky mal stále zviazané, ale teraz už aspoň pred sebou. Oddiel našich prenasledovateľov, o ktorom hovoril, sa ešte neukázal, ale tá možnosť nás všetkých držala v strehu. Ja som Kadenovmu príbehu verila a bola som si istá, že ostatní tiež, hoci Rafe by nič také nepriznal. Avšak priznaním bolo už to, že dovolil ísť Kadenovi na koni. Chcel sa čo najrýchlejšie dostať do bezpečia pevnosti. Keď sme ráno balili tábor, odhadoval to už len na pol dňa cesty. Sven súhlasil.

Naším najbližším bezpečným útočiskom bola pevnosť Marabela, pomenovaná po jednej z ich dávnych kráľovien. Rafe tvrdil, že je v nej okolo štyristo vojakov a dá sa ľahko ubrániť. Keď tam prídeme, môžeme si oddýchnuť, doplniť zásoby, vymeniť kone a pokračovať v ceste so sprievodom ďalších vojakov. Ak by bol Komizar mŕtvy, nemusela by som ísť okamžite do Civicy, ale keď sa teraz objavila aj tá najmenšia možnosť, že je nažive a mohol by uskutočniť svoje plány na vyhladenie Morrighanu, naliehavosť tejto úlohy sa znovu vynorila. Musela som varovať Morrighan nielen pred Komizarom, ale aj pred zradcami, ktorí mu pomáhajú.

Rafe sa zhlboka napil z polnej fľaše. „Nezabúdaj poriadne piť, Lia.“ Vôbec neodpočíval, nevedela som ani, či si vôbec počas uplynulých nocí zdriemol. Aj najtichší zvuk ho vždy prebral. S Kadenom a Grizom medzi nami mal len viac dôvodov na starosti a v tvári sa mu zračilo vyčerpanie. Potreboval sa poriadne vyspať, v bezpečí, keď by mu stále na pleciach neležali obavy. Otočil sa ku mne a nečakane sa usmial, akoby vycítil, že ho pozorujem. „Už tam budeme.“ Jeho ľadovo modré oči na mne spočinuli a roznieťili oheň, ktorý sa mi šíril z brucha až po palce na nohách. Potom sa zase nechotne obrátil na cestu pred nami, jeho ostražitosť sa vrátila. Ešte tam nie sme. Pozoroval cestu a hovoril ďalej: „Najprv si dožičím poriadny horúci kúpeľ – a potom spálím tie špinavé barbarské šaty.“

Počula som, ako sa Kaden zúrivo nadýchol.

Za nami prebiehal živý rozhovor o vyhliadkach na pobyt v pevnosti. „Ja sa zo všetkého najskôr pozriem na zúbky zásobám pálenky plukovníka Bodeena,“ plánoval Sven veselo, akoby už cítil štipľavo dráždivú chuť pálenky v krku.

„Dám si pár pohárov s tebou,“ pridal sa Griz.

„Aj komory má Bodeen vždy plné,“ ozval sa pochvalne Orrin.

„Možno sú tie šaty barbarské, ale dobre ti poslúžili,“ vyštekol Kaden na Rafeho. „Môžeš byť rád, že si ich dostal.“

Rafe sa naňho cez plece chladne obzrel. „Bol som rád,“ pripustil. „Rovnako ako ty môžeš byť rád, že som ti tam pri súboji v sieni Svätynne neodsekol hlavu.“

Kaden mu odpovedal len zúrivým mlčaním.

Potom mi však došlo, že podivné pochmúrne ticho panuje všade. Končeky prstov mi stúpili. Do slúch sa mi nahrnula krv. Otočila som hlavu a započúvala sa. Odkiaľsi z diaľky som počula spokojné zvieracie zabručanie. *Patrite nám.* Pozrela som sa na Rafeho. Pohyby okolo mňa sa spomalili. Chĺpky na krku sa mi zježili.

„Postojte,“ povedala som potichu.

Rafe pritiahol koňovi uzdu. Oči mu okamžite zaostřili, spozorne-li. „Počkajte,“ vyzval ostatných.

Naša osemčlenná skupinka sa neisto zhrčila dovedna v napätom tichu. Osem párov očí skúmalo blízke ruiny a úzke priestory medzi nimi. Nič sa ani nepohlo.

Pokrútila som hlavou a pomyslela si, že ostatných zbytočne deším. Všetci sme boli podráždení. A unavení.

Náhle vzduch preťalo ostré zavytie.

Obzreli sme sa dozadu, naše kone poskakovali a vzpínali sa, aby v úzkom kruhu získali dosť miesta na to, aby sa mohli obrátiť. Na konci dlhej cesty, po ktorej sme prišli, stáli štyria jazdci v pravidelných rozostupoch. Akoby išli na prehliadku. Alebo akoby sa chystali zaútočiť.

„Rahtan,“ ozval sa Kaden. „Už sú tu.“

Tí štyria boli príliš ďaleko, než aby sa dalo rozoznať, kto to je. Očividne však chceli, aby sme si ich všimli.

„Len štyria?“ spýtal sa Rafe.

„Bude ich tu viac. Niekde.“

Orrin a Džeb vytiahli z ruksakov luky. Rafe a Sven pomaly tasil kordy.

Odhrnula som si plášť a vytasila kord aj nôž. „Prečo tam len tak sedia?“

Ozval sa ďalší prenikavý výkrik, ktorý sa odrážal od trosiek budov a z ktorého mi naskočila husia koža na predlaktí. Otočili sme sa na druhú stranu a zbadali zrkadlový odraz toho, čo bolo za nami. Šesť jazdcov, títo však boli oveľa bližšie. Aj oni sedeli v sedlách ako sochy, chladní a nehybní a rozostavení tak, aby pomedzi nich nemohol nik prekĺznuť.

„Do čerta,“ zamrmlal Sven.

„Rozviažte ma,“ zašepkal Kaden. „Ihned.“

„Čo chcú?“ spýtal sa Rafe.

„Ju,“ odvetil Griz.

„Radšej by ju zajali živú, než aby museli viezť naspäť jej mŕtvolu,“ vysvetľoval Kaden. „Dávajú vám šancu vydať ju, kým nás pozabíjajú.“

„Za predpokladu, že prehráme,“ zavrčal Orrin.

Bol to celkom oprávnený predpoklad. Na dvoch jazdcoch som rozoznala dlhé biele vlasy. Trahern a Ivar, najkrutejší z Rahtanu. Boli sme v menšine, desať zdravých, po zuby ozbrojených mužov proti nám ôsmim, z ktorých boli traja zranení – vrátane mňa.

Rafe sa rozhlíadol na obe strany, zadíval sa na zrútené zvyšky stavieb, ale očividne sa k nijakej ruine nedalo dostať dosť rýchlo a nebola dosť zachovalá, aby nám poskytla obrannú výhodu.

„Len čo sa pohnete, okamžite zaútočia,“ varoval nás Kaden.

„Ešte niečo, čo by sme mali vedieť?“ osopil sa naňho Rafe.

„Nemáte veľa času. Vedia, že sa radíme.“

„Kľúčová formácia,“ zavelil tichým tlmeným hlasom Rafe. „Najskôr napadneme tých šiestich, potom so mnou Džeb a Tavish zaútočia na zadný voj. Keď vydám povel. Griz, presekni na môj signál Kadenovi putá.“

„Orrin vpravo,“ určil Tavish. „Džeb vľavo.“

Kone prešľapovali, cítili nebezpečenstvo.

„Upokojte ich,“ zašepkal Sven.

Ich družina pracovala ako výkonný stroj. Vymenili si ešte pár slov a nespúšťali pritom zrak z gardistov Rahtanu na oboch stranách.

Rafe sa napokon obrátil ku mne. Jeho vyčerpánie zmizlo, z očí mu sršala bojovnosť. „Lia, zahraj divadielko, že odkladáš kord. Vyjdi smerom k nim, akoby si sa im chcela vzdať.“ Obrátil sa k jazdcom za nami, potom zase ku mne. „Pomaly. Prejdi päť dĺžok, nie viac. Rozumiáš? Potom zastaň.“ Jeho oči sa zahľadeli do mojich a zostali tam o zlomok sekundy dlhšie, než nám dovoľoval nedostatok času. *Ver mi. Dobre to dopadne. Milujem ťa.* V jeho očiach žiarili stovky vecí, ktoré nemal čas vysloviť.

Prikývla som a pohla som sa. Čas zhustol, každý dopad kopyta sa rozlieval s ozvenou, jedna konská dĺžka bola ako jeden kilometer. Upierala som pohľad na príslušníkov Rahtanu pred nami, akoby ich to mohlo udržať na mieste. Nehýbali sa, čakali, kým dôjdem až k nim. Áno, boli tam Trahern a Iver, ale teraz už som rozoznávala aj Barucha, Ferrisa a Ghiera – predtým to boli len krutí strážnici, ale teraz ich zrejme povýšili na gardistov Rahtanu. Šiesteho som nespoznala, ale Malich medzi nimi nebol. Keď tu nie je, možno už vládne vo Vende. Zasunula som kord do pošvy, ako mi prikázal Rafe, ale nôž som mala ďalej v ruke, skrytý za hruškou sedla. Dve dĺžky. Ich kone netrpezlivo prešľapovali. Tri dĺžky. Šestica si medzi sebou vymenila víťazoslávne pohľady. Štyri dĺžky. Už som bola tak blízko, že som im videla do tváří. Zo všetkých žiarilo uspokojenie. Trahern mi vyšiel v ústrety. Ďalší krok. Päť dĺžok. Zastavila som koňa.

„Poď ďalej, dievča!“ zahulákal na mňa.

Nehýbala som sa.

V tvári sa mu sotva stihli mihnúť pochybnosti, keď sa ozval bojový pokrik princa bojovníka. Zem sa zachvela pod dupotom kopýt. Okolo mňa sa mihali telá a tieň.

Rahtan vyrazil oproti nim s Trahernom na čele. Rafe predbehol predo mňa, aby ho zastavil. Kordy aj sekery tresli do seba. Môj kôň sa zmätene obrátil a ustúpil. Pokúsila som sa ho upokojiť. Šípy lietať, ich hladké svišťanie mi spievalo okolo uší. Štvorica Rahtanu, ktorá

bola za nami, tiež vyrazila do boja, ale Rafe a Tavish sa obrátili proti nim a šípy zasvišťali opačným smerom. Bitka zúrila v kruhu okolo mňa. Zo zeme sa dvíhali mračná prachu, povetrie naplnilo smrtiace zvonenie ocele. Griz sa mocne rozohnal aj s tou hroznou ranou v boku a zrazil Ivera. Kaden bojoval popri ňom, prvýkrát po štyroch dňoch s voľnými rukami. Obaja boli postriekaní krvou, ale netušila som, či je to krv.

Kaden zvrtol koňa, zabil Barucha mocným bodnutím do krku, vytrhol kord a jediným plynulým pohybom odrazil Ferrisov útok. Ghier sa zozadu vrhol na Svena. Hodila som doňho nôž a zasiahla som ho zozadu do krku. Otočila som sa, ale virvar zúrila všade naokolo. Švihla som kordom po gardistovi, ktorý napadol Orrina. Kov sa odrazil od jeho koženého brnenia, ale rozptýlenie stačilo na to, aby Orrin získal prevahu a skopol ho z koňa. Vytrhla som z pošvy ďalší nôž, ale vtom som zahliadla od trosiek záblesk. Farba, pohyb – niečo upútalo môj pohľad. Útok.

Rútil sa ku mne kôň s Ulrixom v sedle.

Zdvihla som kord, ale už bol pri mne. Jeho kôň bokom narazil do môjho, takže moje zviera sa zapotáčalo a mne vyletel kord z ruky. Ulrix stále narážal svojím koňom do môjho, takže som nemala čas vystrieť sa v sedle alebo schmatnúť uzdu dosť pevne. Strmene, naše sedlá, všetko sa zamotalo a zakliesnilo do seba. Zvierala som stále pevne v ruke nôž a sekla som ním po Ulrixovej ruke, ale ostrie narazilo len na kožený chránič zápästia. Zaútočila som na zraniteľnejšie miesto, ale zablokoval môj výpad kordom. Druhou rukou ma prudkým pohybom pritiahol k sebe na koňa. Hruška jeho sedla ma buchla do žalúdka ako rana pästou, vyrazila mi dych, a znovu a znovu, keď som nadskakovala, ohnutá dolu tvárou, po konskom chrbte. Nemohla som dýchať, ale vedela som, že ma *odváža preč. Stratíme sa v ruinách.* Snažila som sa nadýchnuť, odkotúľať sa nabok, oslobodiť ruku, ktorú som mala uväznenú pod telom. Zúfalo som šmátrala po niečom, čím by som ho udrela. Nôž, kde je môj nôž? Vzduch. Potrebujem dýchať. Prstami ma chytil za vlasy. „Potrebujem len tvoju hlavu, princezná. Rozhodni sa sama. Prestaň sa brániť, lebo o ňu prídeš.“

Zalapala som po dychu, ktorý sa mi konečne podarilo pochytiť, vymanila som si ruku spod tela a v dlani som zacítila niečo tvrde a spotené. Švihla som ňou hore. Odrazil mi ruku a nôž vyletel do vzduchu, ale už bolo neskoro. Čepel mu rozsekla kožu od kľúčnej kosti až za ucho a vystrekla krv. Ulrix zareval od bolesti, jednou rukou ma znehybnil a druhou zdvihol kord. Nemala som sa o čo oprieť, aby som sa mohla pohnúť, odstrčiť sa, chrániť si krk pred smrtiacou ranou – a potom bol zrazu preč.

Preč.

Jeho zmrzačené telo ležalo na zemi. Hlava sa kotúlala po svahu, až narazila o kameň. Rafe ma obišiel a zastrčil zakrvavený kord do pošvy. Prišiel bližšie, chytil ma za pás a pritiahol si ma bokom na sedlo. Búšenie jeho srdca som cítila na svojom pleci.

Prerývane dýchal od vyčerpania z boja. Obrátila som sa k nemu. Tvár mal špinavú od krvi a potu. Pritiahol si ma bližšie a pridržel tak pevne, že som mu už nemohla vykĺznuť.

„Si v poriadku?“ zašepkal mi do vlasov.

Slová sa mi zasekli v hrdle. „Rafe,“ dokázala som len vydýchnuť.

Pohladil ma po hlave, po vlasoch, dych sa mu upokojoval, keď ma držal pri sebe.

„Si v poriadku,“ opakoval, už nie ako otázku, skôr akoby uistoval sám seba ako mňa.

Členovia Rahtanu boli mŕtvi, ale naša skupinka utrpela početné zranenia.

Keď sme sa dostali späť k ostatným, Tavish mal rozseknuté čelo. Mávol nad tým rukou ako nad niečím nepodstatným a obviazal si hlavu pruhom látky, aby mu krv nestekala do očí. Džeb ležal na zemi s mokrou tvárou akoby z vosku. Stislo mi srdce, ale Kaden ma uistil, že to nie je smrteľné. Keď Džebovho koňa zasiahol kord, Džeb spadol na zem a vykĺbil si plece. Zachvel sa, keď mu rozrezali košeľu, aby prezreli ranu.

„Moja najobľúbenejšia košeľa, vy primitívi,“ ozval sa a pokúsil sa o úsmev. Dýchal však prerývane a v tvári mal vpísané utrpenie.